

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT, ÉS NAGY SZÓZATOK
LŐNEK A MENNYBEN...”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- Az evangélium megértésének „kulcsa”

AZ IGE MELLETT

- Közösségi életünk újjászervezésének néhány elengedhetetlen szempontjáról

VALLÁSSZABADSÁG

- „De ki az én felebarátom?”

IDŐSZERŰ GONDOLATOK

- A közömbösség vétke

Kedves Testvérek!

Robert Glasser, az ENSZ katasztrófakockázatok csökkentésével és megelőzésével foglalkozó tisztségviselője nemrégiben több, egyszerre bekövetkező katasztrófa előfordulásának lehetőségét prognosztizálta: „Jóval magasabb annak a valószínűsége, hogy két ilyen jellegű esemény egyidejűleg bekövetkezik, mint annak, hogy csak egyetlen nagyobb természeti csapás történik. Hamarosan, ahol egy esemény történik, ez kivált egy másikat, és még kiválthat egy harmadikat is...”

Eszünkbe juttatja ez a nyilatkozat az alábbi, Ámós könyvében olvasható próféciaát: „*Jaj azoknak, akik kívánják az Úrnak napját! Mire való néktek az Úrnak napja? Sötétség az, és nem világgosság. Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá, vagy pedig bemenne a házba, kezét falhoz támasztaná, és kigyó marná meg.*” (Ámós 5,18–19)

Hangoznia kell hát a kürtszónak! „Mint nép, alázzuk meg szívünket mélyen Isten előtt, könyörögjünk bocsánatáért hanyagságunk miatt, mert evangéliumi megbízatásunknak nem tettünk eleget... A korszerű igazság ügyének gyorsabban kell előretörnie, mint eddig... A világnak hallania kell az intő üzenetet!” (Ellen G. White: *Evangélizálás*, 2–3. o.)

Emlékezzünk az Ezékiel próféta könyvében olvasható intelemre is: „*Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver, s utolér közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő.*” (Ezék 33,6) Ezekkel az igékkel bocsájtjuk útjára újságunk 11. számát.

A szerkesztők

Hit általi megigazulás

- Az evangélium megértésének „kulcsa” – David Shin prédikációjának átirata... 2

Kitekintő

- Kritikai észrevételek Jon Paulien *Hét kulcs Jelenések könyve titkainak megértéséhez* című könyvével kapcsolatban 8

Az Ige mellett

- Közösségi életünk újjászervezésének néhány elengedhetetlen szempontjáról 10

Az idők jelei

- Mozaikok (2016 februárjától 2016 áprilisáig) 16

Vallásszabadság

- „De ki az én felebarátom?” 20

Időszerű gondolatok

- Befejezés előtt a vizsgálati ítélet 22
- A közömbösség vétke 24

A Bizonyágtételeket olvasva

- Tekintsünk Jézusra! 26

Emlékezés

- Emlékezés Lauter Sándorra és Jasku Andrásra 27

Tapasztalatok

- Külföldön is Isten tenyerén 28

Belső használatra szánt kiadvány. A fenntartásra adományokat köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon: **VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY – K&H Bank 10402623-50526554-86651004.**

Szerkesztők: Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Buda Júlia. Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: **06-30/619-5901**; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen.

AZ EVANGÉLIUM megértésének „kulcsa”

David Shin prédikációjának átirata,
amelyet a GYC (General Youth Conference)
2015-ös éves gyűlésén mondott el

David Shin

Mortimer Adler írt egy könyvet 1940-ben, amelyet az „intelligens olvasáshoz elvezető útmutatónak” szánt. Dr. Adler az *Encyclopædia Britannica* kiadói gárdájának vezetőjeként dolgozott, és széles körben korunk egyik kiváló filozófusának, tudósának tartják. Az volt a legfőbb vágya, hogy mindenkiből „képzett olvasó” váljék.

Amikor egy könyvet először veszünk a kezünkbe, sose az 1. fejezet elolvasásával kezdjük – hangsúlyozza dr. Adler könyvében. Vizsgálódva kell olvasnunk. Nyissuk ki a tartalomjegyzéknél, hogy áttekinthessük a könyv szerkezetét... aztán mindig olvassuk el a bevezetést!

Amikor először olvastam mindezt, eszembe jutott, hogy én eddig mindig átugrottam, mert úgy gondoltam, hogy az nem tartozik a tárgyhoz, nem lényeges. Dr. Adler ezzel szemben azt mondja, sose hagyjuk ki a bevezetést, mert abban a szerző vagy a kiadó a könyv megírásának okát tárja elénk. Ha átugorjuk a bevezetést, elvétjük a könyv célját. Ahhoz azonban, hogy valamit megértsünk, ismernünk kell a célját. Tudnunk kell a „miértet”, mielőtt magát az anyagot megismernénk.

A bevezetést tehát nem szabad átugrani – tanulmányozni kell azt. Ez alól nem kivétel Keresztelő János Jézus Krisztusról szóló bevezetője, bemutatása sem. Megtalálható benne ugyanis a Messiás eljövetelének célja.

Nyissuk ki Bibliánkat Jn 1,29-nél, ahol az emberiség történetének legfontosabb bemutatása található. János egész életének és szolgálatának ez volt a lényege. Be kellett mutatnia a Messiást a világnak. Itt így olvashatók Keresztelő János Messiást bemutató szavai: *„Másnap látta János Jézust hozzámenni, és mondta: Íme, Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!”*

E kijelentés nagyon jelentőségteljes. Ha a zsidók gondolkodtak volna ezen a kijelentésen, vagy ha esetleg csupán e kilenc szóról doktori értekezést kellett volna írniuk, a történelem másképp alakulhatott volna.

János bemutatásában megadja a Messiás jövetelének a célját – az okot, amiért el kellett jönnie. Noha a zsidók hallották az idézett kijelentést, nem ismerték fel János szavainak a súlyát és jelentését. Ennek következtében pedig elmulasztották felismerni a Messiást.

János Jézust bemutató szavainak vizsgálata

Nem árt tehát közelebbről szemügyre vennünk János bemutatását, aki úgy mutatta be Jézust, mint „Istennek ama Bárányát, aki elveszi a világ bűneit”. Megjelölve találjuk ebben azt a szerepet és funkciót, amit Jézusnak be kellett töltenie. A szerep: a „Bárány”. A funkció: „elvenni a világ bűneit.”

Figyeljük meg, hogy János nem az „eltörölni” vagy „kitörölni, kiirtani” szavakat használja – melyek egyébként nem tűnnének szükségszerűen helytelennek. Az „elvenni” kifejezésnek azonban különleges jelentéstartalma van.

János határozottan azt állította, hogy a Bárány szerepe: a bűn „elvétele”. Amikor elveszel valamit, akkor birtokba veszed azt. Az „elvenni” szó átvételre utal. A dolog átkerül az egyik személytől egy másik személyhez. Ha átveszem az adósságodat, akkor az adósság tőled átkerül hozzám.

A megváltás terve azon alapul, hogy a bűn áthárítható. A Bárány szerepe az volt, hogy magára vegye a bűnt. Ezen a módon kellett elvennie a bűnt. Az első századi zsidóság számára nem volt idegen a bűnt elvevő Bárány eszméje. Nem volt számukra ez újszerű vagy ismeretlen elgondolás. Igen, János kijelentését valóban dekódolni kellett, szükséges volt megfejteni, de ott volt az orruk előtt a feloldáshoz való kulcs. A zsidók azért tévesztették szem elől a Messiást, mert nem használták a kulcsot, amely 1500 év óta a kezükben volt.

Lapozzunk a Bibliában 3Móz 4,32–34-hez: *„Ha pedig valaki bárányt visz az ő bűnéért való áldozatául, nőstényt és épet vigyen. Tegye kezét annak a bűnért való áldozatnak a fejére, és ölje meg azt bűnért való áldozatul, azon a helyen, ahol megölik az egészen égőáldozatot. Azután vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az ujjával, és tegyen belőle az égőáldozat oltárának szarvaira; a vért pedig mind öntse az oltár aljára.”*

Ez volt a bűnért való áldozat. A bűnösnek egy báránnyal be kellett mennie a szentélybe. Kezét a bárány fejére helyezve meg kellett vallania bűneit. Aztán a bűnös saját kezével elvágta az állat torkát fültől fülig. A pap felfogta a vért egy edényben, és az oltár szarvaira helyezte.

Abban, hogy a bűnáthárítás megtörténjék, három résztvevőnek volt szerepe. A bűnösnek, a báránynak és a papnak. A bűnösnek el kellett fogadnia, hogy a bárány az ő helyettese. A báránynak meg kellett halnia. A papnak pedig a bárány véréből a bűnös javára kellett felhasználnia.

A bűnáthárításnak kijelölt útja volt: A bűnnek a bűnösről a bárányra, majd a vérre és a szentélyre kellett háríttatnia. Így kellett a báránynak elvennie a bűnt, a bűnáthárítás eljárása által.

Csakis a szentély által tudjuk megérteni, hogy miként veszi el a bárány a bűnöket. A zsidók csak úgy tudták volna megfejteni János Jézust bemutató szavait, ha a szentélyt mint magyarázati kulcsot használták volna. A szentélyt szemüveggé kellett használniuk Krisztus megértéséhez. A zsidók félreértették, ami a kereszten történt, mert nem használták a szentélyt szemüveggé Krisztus megértéséhez.

A szentély volt az útjelző térkép számukra. Ez lett volna az a szemüveg, amely által felépíthették volna a helyes teológiát. Ez volt a keret és a végső hivatkozási pont a Messiás szerepének megértéséhez. A szentély mint magyarázati kulcs nem volt új elképzelés. A zsidóság egész vallási rendszere a szentélyszolgálaton alapult 1500 éven át. Krisztus megértésének a magyarázati kulcsa ott volt a közvetlen közelükben – ez volt a szentély.

A zsidók azt mondták: „Nem értjük Jézust!”, miközben a magyarázati kulcs 1500 éve a kezükben volt.

Megismételjük-e a zsidók hibáját?

Lehetséges, hogy a történelem megismétli önmagát? Lehetséges, hogy ugyanabba a hibába esünk, amibe a zsidók? Talán ezt mondd: „Ugyan már, én hiszek a szentélyben! Melyik hithű adventista ne hinne benne? Hisz ez a huszonnyolc hitelv egyike.”

Hittek-e a Jézus korabeli zsidók a szentélyben? Természetesen, igen. Ha megkérdeztél volna egy Jézus korabeli zsidót: „Hiszel-e a szentély tanításában?”, pusztán a kérdés miatt is megsértődött volna. Ők hittek a szentélyben. A szentély és annak szolgálatai kedvesek voltak számukra.

A probléma az, hogy a zsidók hittek a szentélyben mint tanításban, de nem használták magyarázati kulcsként. Noha hittek a szentélyben mint egy építményben, mint egy szertartásrendszerben, nem

használták teológiai keretként a Messiás megértéséhez. A szentély nemcsak arra való, hogy higgyünk benne, hanem hogy hermeneutikai (magyarázati) kulcsként alkalmazzuk azt Krisztus munkájának feltárásához. Különbség van aközött, hogy hiszünk a szentélyben mint tantételben, és aközött, hogy magyarázati kulcsként alkalmazzuk a teológiában. A szentély nemcsak egy tantétel, hanem hivatkozási pont minden más tantétel megértéséhez. A tantétel egy tézis, amiben hiszünk. A magyarázati kulcs pedig szemüveg annak megértéséhez, amiben hiszünk.

Attól tartok, ki vagyunk téve a veszélynek, hogy ugyanazt a hibát követjük el, amit a zsidók több mint 2000 évvel ezelőtt. Attól tartok, lefokozzuk a szentélyt pusztá tantétellé, és nem használjuk magyarázati kulcsként a tantétel megértéséhez.

A zsidók a szentély magyarázati kulcsát felcserélték egyfajta felszabadítási teológiára. Ahelyett, hogy a bűntől szabadító Messiást vártak volna, a Róma igája alóli felszabadítást várták.

Hittek a szentélyben. De nem használták azt a teológiai megértés végső keretként, mert másfajta hermeneutikai kulcsot alkalmaztak. Ez a végzetes választás alapjaiban megváltoztatta Istenről alkotott elképzeléseiket.

Egy adventista szerző 1944-ben kiadott egy könyvet, amely az evangélium négy különböző verzióját hasonlítja össze négy különböző adventista gondolkodó nyomán. A könyv bevezetésének ez volt a címe: „Ez olyan összezavaró.” A szerző leírja, hogy a mai adventizmusban zavar uralkodik egy olyan alapvető fogalmat illetően is, mint az evangélium. Azt állítja, hogy legalább öt különböző változata él ma az evangéliumnak az egyházban.

Mi a gyökere ennek a zavarodottságnak? Hogyan jutottunk ide?

Az evangélium hagyomány alapján való értelmezése

Dr. Fernando Canale, az Andrews Egyetem teológiai szemináriumának teológia és filozófia emeritus (tiszteletbeli) professzora, a *Perspective Digest* című lap 2012. október 7-ei számában megjelent cikkében rámutat arra, hogy világosan kivehető teológiai fordulat ment végbe az adventizmusban, melynek során elkezdtek az evangéliumot inkább

az evangelikál¹ hagyományon, mintsem a szentélyen keresztül értelmezni.

Ezt írja: „A szentély szerepének körmönfont újraértelmezése, melynek során hermeneutikai kulcsból tantétellé minősítettük azt, messze ható következményekkel járt a teológiában... Az evangéliumnak az evangelikál teológiai hagyomány szerinti értelmezése vált hermeneutikai kulccsá minden tanítás értelmezéséhez... Az adventistáknak okuk van az aggodalomra, mivel ez átalakítja a Hetednap Adventista Egyház és missziója lényegét, egész identitását.”

Félő, hogy ugyanazt a hibát követjük el, amit a zsidók. A zsidók hittek a szentélyben mint tanításban. Ugyanakkor, nem fogadták el magyarázati kulcsként. És ennek messze ható következményei lettek. Barátaim, nem tehetjük meg, hogy a szentélyt mint magyarázati kulcsot az evangelikál hagyományra cseréljük!

Néhányan talán így gondoljátok: „David, értjük, amit mondasz. A szentélyt magyarázati kulcsként kell alkalmazni a Bárány és a kereszt megértéséhez. De vajon a kereszt után, az újszövetségi időkre vonatkozóan nem kell-e másik hermeneutikai szemüveget használnunk?” A kereszt után valóban még mindig a szentély kell hogy legyen a magyarázati

1 Az *evangelikalizmus* elsősorban az angolszász (brit és amerikai) protestantizmus körében keletkezett a 19. század folyamán, válaszul a felvilágosodás korszellemének engedő liberális keresztény felfogásra, mely sok szempontból feladta a keresztény tanítás és hitélet kétezere éves örökségét. Az evangéliumi keresztényekre a kezdetektől fogva a felekezeti, konfesszionális határokon átvélő ökumenizmus volt jellemző. A modern, 20. századi evangéliumi kereszténység továbbélése vagy túlélése. Az evangéliumi keresztények a negyvenes években terhesnek találták a fundamentalizmus örökségét... A fundamentalizmustól így látványosan elkülönülő evangéliumi kereszténység egyre erőteljesebb társadalmi erővé vált. Billy Graham (1918–) vált ennek az irányzatnak a világszerte ismert legnagyobb hatású képviselőjévé. Az 1976-ban amerikai elnökké választott Jimmy Carter is evangelikál beállítottságú volt. Az evangéliumi keresztények az egyértelműen liberális beállítottságú *Christian Century*vel szemben 1956-ban elindították az evangéliumi beállítottságot tükröző *Christianity Today* című folyóiratot. Az evangéliumi keresztényekre is jellemző az Augustinusnak, Luthernek, Richard Baxternek, Charles Wesleynek is tulajdonított mondás: „A lényeges dolgokban egység, a nem lényegesekben szabadság, és mindenképpen felett szeretet!” Az evangéliumi keresztények a 20. század közepéig... lenézett kisebbséget képviseltek... mára alapvetően megváltozott a helyzet: ma már aligha tekintik a nagy protestáns egyházak az evangelikalizmust szektás jelenségnek... Az észak-amerikai protestantizmuson belül a korábbi, a római katolicizmustól tudatosan tartózkodó magartást egyre inkább a katolicizmus felé való nyitás kezd felváltani. (Részletek Dr. Fabiny Tibor *Mi is az evangéliumi kereszténység vagy evangelikalizmus?* c. írásából – archiv.evangelikus.hu, letölthető dokumentum.)

kulcs az evangélium értelmezéséhez? Mi a szerepe a szentélynek mint értelmezési kulcsnak a kereszttel után?

Lapozzunk a Bibliában Zsid 8,1.4.5-höz: „*Fődo-log pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi szé-kének jobbára ült... Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, akik a tör-vény szerint áldoznak ajándékokkal. Akik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, amint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátozt: Meglásd, úgymond, hogy mindent a szerint a minta szerint készíts, amely a hegyen mu-tattatott néked.*”

Ez a kereszttel utáni időre szól, Kr. u. 31-et köve-tően íródott! Pál a szentélyt értelmezési keretként használja Krisztus mennyei szentélyben betöltött szerepét illetően, a kereszttel után. Jézus a Bárány volt 31-ben. Azt követően pedig, amikor a mennyei szentélybe lépett, főpapunkká lett. Hogy megértsük Jézus mennyei szolgálatát, a szentélyt kell használ-nunk magyarázati kulcsként.

Szemléltető példa: Rémálom Kyotóban

Tavaly egy konferenciára voltam hivatalos Tokióba. Ez volt az első alkalom, hogy ott jártam, és feleségemmel szerettünk volna egy kis kirándulást tenni Japánban.

Felültünk egy gyorsvonatra, hogy Kyotóba utaz-zunk. Kirándulásunk azonban hamar rémálommá változott. Céltalanul bolyongtunk a hatalmas állo-máson, a hétszintes mozgólépcsőkön. Minden japá-nul volt, senki sem beszélt angolul. Akárkit kérdez-tünk, beszél-e angolul, csak értetlenül mutogattak. Fáradtak voltunk, éhesek és frusztráltak. Három-órányi hiábavaló kóborlás után megtörtént az áttö-rés tájékozódásunkban. Találtunk egy angol nyelvű térképet.

Ennek segítségével megoldottuk a kyotói káosz rejtvényét. A térkép lett a kulcs, az útmutató számunk-ra, és teljesen megváltoztatta kyotói élményeinket.

A szentély a mi útmutató térképünk az evangé-liumhoz. Ez segít, és elvezet a megértéshez. Ezt az útmutatót nem cserélhetjük fel az evangélikál tradi-cióra. Ha azt tesszük, egész adventista identitásunk és küldetésünk elveszését kockáztatjuk.

A szentélyszolgálat feltárásának módja

Hiszünk a szentélyben mint tanításban, de nem használjuk magyarázati kulcsként az evangélium megértéséhez.

Tegyük fel, elfogadjuk, hogy a szentély a megér-tés magyarázati kulcsa. De hogy fest ez tulajdon-képpen? Mely vonatkozásokban tekinthetjük kulcs-nak? Mit jelent ez egyáltalán?

Egyszerű, alapvető megfigyeléssel szeretném kezdeni. A szentély három különböző részre oszlik:

- az udvar;
- a szenthely;
- a szentek szentje.

Ádám és Éva a bűn bejövetele előtt az édeni töké-letességben, a „szentek szentje” környezetében éltek. Közvetlenül, szemtől szemben érintkeztek Istennel. A bűn miatt ez többé nem lehetséges. Kívül reked-tünk a szentélyben. A szentély Isten tervét mutatja be, amellyel vissza akar vezetni minket a vele való szemtől szembe kapcsolatba. A szentély szemlélteti, miként bánik Isten a bűn problémájával, hogy visz-zavigyen minket oda, ahonnan elindultunk.

Három fázisban teszi ezt, amelyet a szentély há-rom része szemléltet:

- az udvarban Isten a bűn büntetését kezeli: ez a megigazítás;
- a szenthelyen a bűn hatalmát kezeli: ez a meg-szentelés;
- a szentek szentjében a bűn jelenlétének a kiik-tatásával foglalkozik: ez a megdicsőítés.

A szentély központi témája a helyreállítás. Az a célja, hogy visszavigyen minket oda, ahol Ádám és Éva a bűneset előtt voltak. Az egykori Éden elve-szett. A szentély szemlélteti, hogyan lesz helyreállít-va ismét.

Ellen White írja *Nevelés* című könyvében: „Isten kigondolta a megváltás tervét..., hogy helyreállít-sa az emberben az Ő képmását, hogy eljusson arra a tökéletességre, amelyre teremtette, hogy előmoz-dítsa testi, szellemi és lelki fejlődését, hogy felismer-je természetének isteni célját. Ez volt a megváltás műve. Ez a nevelés és az élet célja is.”²

Semmi sem szemlélteti jobban a helyreállítás fo-lyamatát, mint a szentély.

A szentély a megváltás tervét tárja elénk, azt, hogy Isten miként állítja vissza szemtől szembe

2 Magyarul *Előtted az élet* címen jelentette meg az Advent Kiadó.

kapcsolatunkat Ővele. Bemutatja, hogy hogyan bánik Isten a bűn problémájával. Megmutatja, hogy a megváltási terv célja: visszavezetni bennünket „az Édenbe”.

Isten olyan módon teszi ezt, hogy megbocsátja a bűnt az „udvarban”. Bűn feletti erőt ad a „szenthelyen”. Végül elpecsételi jellemünket a „szentek szentjében”. Ez helyreállításunk folyamata.

Az összefüggések megértése az Írásban

Ha a szentélyt magyarázati kulcsként alkalmazzuk, akkor meglátjuk azokat az összefüggéseket, amelyek elvezetnek az evangélium megértéséhez.

Az evangélium körüli zavarodottság oka az, hogy nem alkalmazzuk a szentély teljes tanát a teológiában.

Az evangelikálok a pitvarban sátoroznak le. Én ezt pitvarteológiának hívom. Ez a megigazítás hangsúlyozása, és a szentély többi részének tagadása. Ez az evangélium lefokozása a hit általi megigazulásra, pusztán csak a megbocsátás értelmében.

A katolikusok a szenthelyen táboroznak le. A cselekedetek általi üdvösségben hisznek, mely a hét szentség által nyerhető el.

John Wesley fellépése bizonyos szintézist teremtett. Azt mondta, szükségünk van a pitvarra és a szenthelyre is. Szükségünk van a megigazulásra és a megszentelődésre is, és mindkettő hit által megy végbe.

Az adventisták megerősítették a pitvar szerepét, a hit általi megigazulást az igaznak nyilvánítás értelmében. Megerősítettük a szenthely szerepét is, a hit általi megszentelődés értelmében. Ezen felül megerősítettük a szentek szentje szerepét is, a jelképes engesztelési nap, a vizsgálati ítélet valósága értelmében.

Az adventizmus forradalma abban állt, hogy a teljes szentély tanát bele mertük vinni a teológiánkba. Néhányan azonban soraink között nem előre, hanem hátrafelé haladnak. Néhány szeretett adventista testvérünk pitvarteológiát folytat, tagadva a szentély többi részét, mert az evangéliumot a pitvar szerepére korlátozza. Ez nem más, mint az evangelikalizmus adventista változata.

Szeretett testvéreink közül néhányan a szenthelyteológiát képviselik, tagadva a pitvar szerepét, megpróbálva a szentségek adventista verziójának a segít-

ségével a mennybe jutni. Ők nem tapasztalták meg a pitvar örömét és a hit általi megigazulás békéjét. Ez nem más, mint a katolicizmus adventista változata.

Ha a teljes szentélyre alapozzuk a teológiát, akkor ez olyan próbakő lesz számunkra, amely megóv minket a zűrzavartól és a hamis dichotómiáktól (kettéválasztásoktól). A szentély távol tart minket az olyan hamis kettősségektől, mint a hit vagy cselekedetek; törvény vagy kegyelem; megigazulás vagy megszentelődés; Isten munkája bennünk vagy értünk. Mindezek hamis dichotómiák, amelyek elkerülhetők, ha a szentélyre alapozzuk teológiai gondolkodásunkat.

Ily módon megerősíthetjük a „pitvart”, az igaznak nyilvánítást, és a „szenthelyet”, a megszentelődést. Megerősítjük, amit Isten tett értünk a pitvarban, miközben azt is megerősítjük, amit bennünk tett a szenthelyen. Nincs olyan, hogy vagy a pitvar, vagy a szenthely, vagy a szentek szentje. A teológiát a teljes szentély széles struktúrájára kell alapoznunk.

Amikor az evangélium bármilyen formájával találkozunk, kérdezzük meg magunktól: „Hogyan illeszkedik ez bele a szentély tanába?” Minden olyan evangélium, amely nem illeszkedik a szentély tanába, hamis.

Ha bármilyen evangéliummal szembesülünk, meg kell vizsgálnunk, mit mond, és mit nem mond. Az olyan evangélium, amely a szentélynek csak egy részét hangsúlyozza a többi rovására, nem teljes evangélium. A szentély Krisztus-központú. Minden részletében Jézusról szól.

- Jézus a Bárány a szentélyben (Jn 1,29);
- Ő a Főpap is a szentélyben (Zsidókhöz írt levél);
- Jézus az ajtó a szentek szentjében (Jn 10,9).

A szentély mint magyarázati kulcs segítségével megérthetjük Krisztus munkáját a pitvarban – a kereszten. A szenthelyen megérthetjük Krisztus 31 óta végzett papi szolgálatát. Végül megérthetjük a szentek szentjében végzett főpapi szolgálatát is, melyet 1844 óta végez a vizsgálati ítélettel összefüggésben.

A szentély Krisztus-központú, mert választ ad a következő kérdésekre: „Hol van most Jézus? Mit csinál jelenleg?” Egyetlen más felekezet sem érti annyira Krisztusnak a mennyei szentély szentek szentjében végzett szolgálatát, mint a hetednapis adventisták.

Ez nem elbizakodottság. Alázattal és teljes félelemmel kell tudomásul vennünk, hogy ennek az

igazságnak a sáfárai vagyunk. Ezért alázattal és szeretettel közeledhetünk katolikus és evanglikál barátainkhoz, mondván: „Tudom, hogy szereted Jézust. Megoszthatom veled, hogy a Szentírás szerint mit csinál éppen most? A válasz a szentélyben rejlik.” Ellen White írja *A nagy küzdelem* „Mi a szentély?” c. fejezetében: „Az az ige, amely az adventhit legfontosabb alapja és támasztópillére, ezt a kinyilatkoztatást foglalja magában: Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül³ a szenthely igazsága. (Dn 8,14)”

A szentély az adventizmus tartóoszlopa

A szentély az adventista hit alappillére. Ellen White a tartóoszlop hasonlatát alkalmazza, amikor a szentély vizsgálati ítéletről szóló üzenetéről beszél. Tartóoszlopként mutatja be, ami azt jelzi, hogy ha elmozdítjuk ezt az oszlopot, a szentély egész építménye összeomlik. Nem csoda, hogy negyvenévente támadás éri a szentély tanát.

Robert H. Pierson, a generálkonferencia elnöke visszavonulása előtt, 1978-ban elmondta utolsó felhívását az egyház vezetőségének. A tanítások sokféle szele fújt már ekkor is az egyházban. Hallgassuk, mit mondott utolsó felhívásában:

„Testvérek, fondorlatos erők kezdenek zavart keltetni köreinkben. Sajnos vannak az egyházban, akik lekicsinylik a teljes Biblia ihletettségét, megvetik a Genézis első tizenegy fejezetét, megkérdőjelezik a Prófétaság Lelkének beszámolóját a Föld korát illetően, és rejtetten vagy nyíltan támadják a Prófétaság Lelkét. Vannak, akik a kortárs teológusokra úgy tekintenek, mint a hetednap adventista tanítások mércéire. Vannak, akik állítólag belefáradtak az adventizmus elcsépelet frázisaiba, akik szeretnék elfelejteni az egyházuk által felállított mércét. Vannak, akik megvetik ezt, és az evanglikál irányzatnak tetszelegnek. Legszívesebben megtagadnák, hogy egy különleges néphez tartoznak, és a világias, materialista világ útján szeretnének járni.

Egyházvezetők és szeretett testvéreim, ne hagyjátok, hogy ez megtörténjék! Oly buzgón kérlek titeket, ahogy csak tudlak: ne hagyjátok, hogy bekövetkezzék!”

³ A héber szöveg szó szerint: *megigazíttatik a szenthely*. Így is fordítják a héber szöveget: *megtisztíttatik a szenthely*.

Ez volt Robert Pierson beszéde 1978-ban, melyben arra kért minket, hogy maradjuk a ránk bízott igazság hűségese sáfárai. Most itt vagyunk 2015-ben, és nem vándorolhatunk tovább a pusztában még újabb 40 évig! Itt az ideje hazatérni!

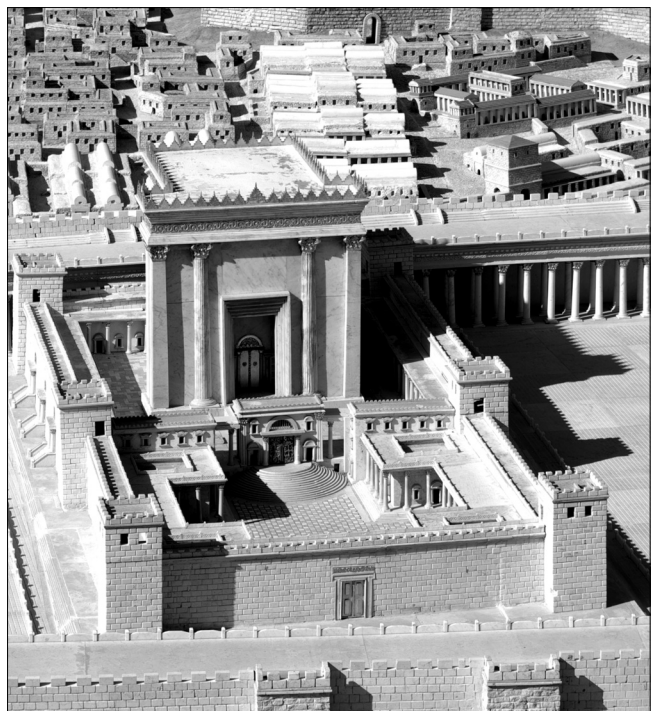
Egy olyan időben, amikor a protestáns vezetők Rómához térnek vissza, Isten hívja az új nemzedék fiataljait, hogy a Bibliához térjenek vissza!

Olyan embereket hív, akik a szentélyt magyarázati kulcsként használják, befejezve azt, amit a reformáció elkezdett.

Vágyakoztok-e válaszolni erre a hívásra? Vágyakoztok-e ezt mondani: „Uram, használj fel engem! Tégy eszközöddé, hogy a földön felépülhessen egyházad! Használj fel arra, hogy befejeződhessen, amit a reformáció elkezdett! Hűségese sáfára szeretnék lenni a ránk bízott igazságnak.” Ha ez a vágyatok, tartsatok velem!

Isten olyan fiatalokat hív az új nemzedékből, akik hűségese az Írásokhoz, akiknek a jelleme Krisztus jelleméhez válik hasonlóvá, és visszatükrözik szeretetét életükben. Akik olvassák, értik és megélik a Prófétaság Lelke által felvázolt elveket, akiknek van bátorságuk a szentélyt magyarázati kulcsként alkalmazni a teológia műveléséhez és személyes életgyakorlatukhoz!

(Fordította: Kiss Péter)

A jeruzsálemi templom makettje

KRITIKAI ÉSZREVÉTELEK

Jon Paulien *Hét kulcs Jelenések könyve titkainak megértéséhez* című könyvével kapcsolatban

(Ford. Szilvási András, Advent Kiadó, Bp., 2015)

A ki a Bibliát Isten szavaként ismerte meg és zárta szívébe, az egyetlen könyvének, sőt mondatának az értelmezésével sem bánhat könnyedén és könnyelműen. Isten üzeneteinek súlya, komolysága nem engedi ezt meg. Az életet átala-

kító erővel ne játsszék az ember. Aminek sorsunk jobbra fordulását, reményeink valóságát köszönhetjük, abban nem csupán a szót látjuk, hanem a szavak mögött a szívet, Isten minket megváltani vágyó egész lényét, igazságon alapuló szeretetét is. Így van a Biblia-

olvasó ember Isten üzenetének végakordjával, az Apokalipszissal is.

A Biblia utolsó irata több szempontból is különleges könyv. A görög kifejezés eredeti értelme: „a rejtett dolgok feltárása”, a Jézus Krisztus mennybemenetele utáni idők re, tehát az elmúlt kétezzer évre vonatkozóan. Amit az Ószövetség 1500 éves történelmére nézve próféta könyvek sokasága végez el Mózes-től Malakiásig, azt az Újszövetségben mindössze egy, nem is a nagyprófétai iratok terjedelméhez mérhető üzenet adja

tudtul a jóval összetettebb 2000 évre vonatkozóan. Ezt a lehetetlennek látszó feladatot mindössze 22 fejezetben azért tudja elvégezni az Apokalipszis, mert „Jézus Krisztus apokalipszise” a könyv kezdő sorai szerint. Olyan bibliai irat tehát, amely nem egyszerűen Jézus Krisztusról szól, hanem Jézus Krisztustól származik. Ahogy sosem mulaszthatjuk el hangsúlyozni, hogy a Tízparancsolat nem emberi kéz műve, az Apokalipsziszről is folyvást hangoztatnunk kell, hogy ez nem egyszerűen János apostol látomásainak az írásba foglalása, hanem a Megváltó ajándéka a történelemben élő hívő népe számára.

A magyar költőt – Radnóti Miklóst – felesége figyelmeztette, hogy ne nyúljon óvatlan kézzel e könyvhöz. Pedig könyvtárban is utánajárt egynémely magyarázatnak. Míg nem értjük e könyv felépítését, de benne minden egyes részletének jelentőségét is, jó, ha várakozást tanúsítunk. A hallgatás sosem jelenthet akkora kárt, mint akár a szándék nélküli félrevezetés.

Márpedig az Apokalipszis értelmezéstörténete nem foglal el nagy helyet a bibliai könyveket magyarázó teológiai irodalomban. A legnagyobbak sem voltak mentesek az előítélettől és a félreértésektől. „Az alázat minden erények közül a legnehezebben elérhető; mi sem múlik el nehezebben, mint az a vágy, hogy nagyra tartsuk magunkat.” (T. S. Eliot) A Biblia egyik nagy felfedezője és

Dürer: János apostol látomása, fametszet (1497)

fordítója, Luther Márton is először kétkedéssel fogadta az Apokalipszist, csupán második, 1533-ban írt előszavában oldotta le némileg saruját előtte. Egy másik nagy reformátor, Kálvin János minden egyes bibliai irathoz készített kommentárt, ehhez az egyhez nem. A református magyarázatok máig tartó bizonytalanságát magyarázza ez a tény.

Az Apokalipszis magyarázatában a 19. század első felében, a Miller-mozgalomból kinövő adventmozgalom képviselői hoztak áttörést: Josiah Litch, Ellen G. White, Uriah Smith és mások. Jon Paulien 2015-ben magyarul is megjelent: *Hét kulcs Jelenések könyve titkainak megértéséhez* című hatíves kötetét nem sorolhatjuk a pozitívan értékelhető művek közé. Hogy mennyire problematikus kötet ez, azt csak részletes elemzéssel támaszthatnánk alá, amivel akaratlanul is megnövelnénk jelentőségét. A tisztánlátást az elhomályosítással felcserélő mai korszak jellegzetes termékének, a liberális teológiából kinövő formatörténeti módszer képződésének tartjuk.

Jon Paulien gyorsan belevág a részletek taglalásába, mielőtt a szerkezet áttekintését nyújtaná. A népszerűsítő Biblia-magyarázatok jelenkori példáit követi – látzólag könnyű megértést ígér, valójában saját elméletet próbál az olvasóval elfogadtatni.

Mi ez az elmélet? A szerző a könyv elején három elterjedt magyarázatot említ az Apokalipszis-

sel kapcsolatban (praeterizmus, futurizmus, idealizmus), míg a magáét historizmusnak állítja be. A magyarázatok közül az első a könyvben foglaltakat a múlt időre, az i. sz. 1. századra vonatkoztatja, a második éppen ellenkezőleg, a történelem végidejére, a harmadik szerint „a Jelenések könyve pusztán átfogó, általános keresztény értelmezéseket mutat be” (9. o.). Hogy mit is jelent a historizmus – mely a liberális teológia bejövetele előtt az adventista értelmezést Jel 1,19 alapján meghatározta –, annak kifejtésével bizony eszmeileg is adós marad, a gyakorlatban pedig egyenesen megtagadja azt. A könyv egyetlen részében sem olvasunk ugyanis arról, hogy a történeti folytatólagosság jegyében milyen időszakokkal azonosítható a hét levél, a hét pecsét és a hét trombitaszó. Amit ajánl, azt nem teszi nyilvánvalóvá, amit hirdet, azt elkendőzni – nem közönséges bűvészmutatvány ez!

Vegyük az első példát, Jézus Krisztus hét levelének bemutatását, amelyet a szerző szerint „néhányek úgy alkalmaznak, mint a kereszténység történelmének korszakairól szóló prófécia.” (35. o.) Egyetlenegy szót sem ejt ezután arról, hogy a hét levél milyen korszakokat fog át. Ez lenne a „historizmus”? Viszont nagy adagokban kapjuk a tárgyhoz nem illő eszmefuttatásokat. De ha legalább azokban rejlenék valami szemernyi igazság! Csupa áltudományos megjegyzés, semmi több. Napjaink trükkökre épülő közbeszéd-

kultúrája ebből él. Ennek jegyében tudjuk meg, hogy Jézus Krisztus bemutatása Jel 1,13–18 verseiben „nagyon hasonlít ahhoz, ahogy Hekatét, a legfontosabb kisázsiai istennőt ábrázolták”. (25. o.) Mi ennek a magyarázata? „Először is ahhoz, hogy jól tudjon kommunikálni a pogányokkal, az apostolnak használnia kell az ő nyelvezetüket.” (Uo.) Ez lenne a szerző által másutt elismert isteni kinyilatkoztatás? Vagy inkább a János apostolnak tulajdonított ügyeskedés?

A hét pecsét történelmi beteljesüléséről sem tudunk meg semmit, ami pedig a hét trombitaszót illeti, ezzel az okoskodással találjuk magunkat szembe: „Valószínűleg ezt a részt a legnehezebb megérteni. Ha megkérdezzük tizenkét embert a Jelenések könyvének kutatói közül, hogy miről is szól a hét trombita, akkor legalább tizenhárom különböző vélemény zúdul ránk.” (55. o.)

A lelkiismeretes előadó és szerző itt megállna, és feltenné a kérdést: Ugyan mitől van ennyi magyarázat? Az isteni kinyilatkoztatás tévelyít el, vagy a sokféle magyarázat nem állja meg a helyét? Jon Paulien, az adventista „Loma Linda Egyetem Vallási Tanszékének professzora” (idézet a könyv hátsó borítójáról) azonban nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Helyette a maga „hét kulcsát” illeszti a zárba, amelyek viszont nem jelentenek valódi kulcsot a könyv megértéséhez.

Reisinger János

KÖZÖSSÉGI ÉLETÜNK ÚJJÁSZERVEZÉSÉNEK NÉHÁNY ELENEDHETETLEN SZEMPONTJÁRÓL

A Keresztény Advent Közösség élete 2016. február 21-ével egy határkőhöz érkezett. Tagságának mintegy kétötöd része már mindezt megelőzően a Hetednap Adventista Egyház tagja lett, e napon pedig eddigi vezetősége és elnöke testületileg lemondott az általa összehívott küldöttgyűlésen. A fenti eseményekből adódóan ezen az alkalmon a jelenlegi egyházszerkezési rendszokásrendje szerint új elnököt választottunk. E lépésünk azt jelzi, hogy a közösség képviseleti jogával megbízott személyt megválasztottuk ugyan, de nem az eddigi szervezeti rendszer (titkár, gazdasági vezető, tb, üb¹) újraválasztásával folytattuk a küldöttgyűlést. Közmegegyezés született arról, hogy a biblikus, valamint az adventtörténelmi-egyházszerkezési alapelvek áttekintése és összegzése után² fogjuk majd egyházszerkezetünk és működési rendünk átszervezését elkezdni.

Tanulmányomban azon alapelvekből kívánok néhányat csokorba fogni, amelyek megléte e folyamatban elengedhetetlenül fontos, feltétlenül szükséges. Úgy is fogalmazhatok, hogy *az itt felsorolt pozitív szempontok hiánya, s a negatív viselkedési minták jelenléte lehetetlenné teszi közösségünkben a szükséges változást.*

Tanulmányunk kiindulási pontja döntően és alapvetően hitbeli természetű: a valóságos újjászületés³ következtében az emberben a saját életéhez, szolgálatához, talentumaihoz való viszonya megváltozik. Többé „nem él önmagának” (Rm 14,7). Krisz-

tus valamennyi gyermekének, amikor őket fiaivá fogadja, ajándékot ad. A hazatérő tékozlóról Atyja leveszi a szennyes ruhát, majd tiszta ruhát és sarut ad rá, ujjára gyűrűt húz. Vacsorát szerez neki, vagyis a befogadás teljes: „Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott; elveszett és megtaláltatott.” (Lk 15,24) Mindenki, aki valóban újjászületik, képességekre fog találni, amelyeket Krisztus *szolgálatra adott*. Szolgálatának mozgatórugója a *hála lesz*. Az ily módon újjászületettek közössége az *ekklészia*.⁴ E közösségnek pedig organikus működési törvényei vannak, mert Krisztus a feje.

Itt kell rögtön leszögeznünk: a *Filadelfia* légkörében született adventmozgalom (1863-tól egyház) az 1870–80-as évektől *Laodiceává vált*, és szükség-szerűen *megváltoztak a közösség kormányzási eszközei is*.⁵

Ebben a légkörben jött létre egykor – protestálásból és a kirekesztés nyomán – a Keresztény Advent Közösség (KERAK), amely – igazi paradoxonként – néhány évtized alatt maga is türelmetlen és kirekesztő szervezetté silányult, mégpedig *közösségi céljai érdekében!*

Ma közösségünk kegyelmi pillanatban van: mivel tagságának és alkalmazottainak jelentős része eltávozott sorai közül, *újja kell szerveznie magát*. Szegényes anyagi mozgástere, továbbá a fenntartható működés elve ugyanakkor korlátokat is állít. Vagyis az újjászervezést külső körülmények is kényszerítik, az eddigi megszokott rend ráadásul a fenti szempontok miatt fenntarthatatlan. Azonban mindez ne terelje el figyelmünket arról, hogy meg-

1 Tanácsadó bizottság, ügyintéző bizottság.

2 E tanácskozásfolyam alkalmait nevezzük szombatkonferenciáknak. Ilyen céllal fogunk több országos közösségi alkalmat szentelni e célra.

3 A vonatkozó bibliai kifejezés, a *metanoia* jelentése: gondolkodásmód-változás.

4 Jelentése: a kihívottak közössége.

5 A kérdéssel részletesebben „Az egyházkormányzásról: Laodiceától vissza Filadelfiához!” c. írásomban foglalkoztam.

értsük: *a legfontosabb kérdés az, milyen szerveződési elvek mentén fogunk építkezni.*

A valóságos megtérésből fakadó személyes következmények

Pál korinthusi testvéreinek az alábbi megdöbbentő figyelmeztetést írja: „*A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiaim, hogy tudatlanok legyetek.*” (1Kor 12,1) Vagyis élhet, működhet, szerveződhet közösség úgy, hogy nincs e kérdés jelentőségének tudatában. Ez történt meg Korinthusban, Pál gyülekezetében 2000 éve! Működött a gyülekezet, de tagjai személyes szolgálatukban „*tudatlanná*” váltak! Ezért íródott többek között Pál levele a mi tanulságunkra. Összegezzük röviden a személyes tanulságokat:

a) „*A lelki ajándékokra⁶ nézve pedig nem akarom, atyámfiaim, hogy tudatlanok legyetek.*” (1Kor 12,4)

De mi is a lelki ajándék? Ellen White azonosítá- sa így szól: „*A talentumokon, amelyeket Krisztus rábízott egyházára, főként a Szentlélek ajándékait és áldásait kell értenünk...* A példázat talentumai nemcsak a Lélek különleges ajándékait jelképezik, hanem *minden öröklött és szerzett talentumot, minden fizikai és lelki képességet.* Mindegyiket Krisztus szolgálatába kell állítanunk. A tanítványság egész lényünk és minden értékünk odaszentelésével jár.”⁷

Felszabadító tudat, hogy Krisztus nyájának minden tagja kapott valamit, ami szolgálatra adatott! Ebből következően keressük, fedezzük fel élethelyzetünket, lehetőségeinket, adottságainkat! Mit is kaptunk Istentől, amivel szolgálunk lehetséges? Keressük Isten vezetését a kapottak használatára!

„*A menny örök érvényű tervében mindenkinek megvan a helye...* Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a

6 A *kharizma* szó jelentése: kegyelmi ajándék, adomány.

7 Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 224–225. o., Advent Kiadó, Bp., 1990.

mieink, ha már Isten Lelke irányítja életünket... Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére.”⁸

Szögezzük le tehát, hogy *talentumaink használata és Isten vezetése elválaszthatatlanul összetartoznak!* Isten parancsolataihoz Jézus hite szükséges! E kérdéskör (is) az Istentől küldött gyógyszerhez, az 1888-as üzenethez vezet bennünket.

b) „*A szolgálatokban⁹ is különbség van, de ugyanaz az Úr.*” (1Kor 12,5)

Milyen természetes ez a következmény! Ha Isten különböző adományokat adott kinek-kinek, ebből adódóan különböző a szolgálat is! Vegyük észre, mennyire általános probléma közösségi életünkben is, hogy nincs ki-ki a helyén!¹⁰ Hogy másokat követünk, vagy éppen irányítunk. Adjuk át Krisztusnak a Neki egyedül méltó helyet, hogy Ő irányítson! Ne engedjünk magunkban annak a kisebbrendűségi gondolatnak, hogy mi semmit sem tudunk megtenni! Vagy épp a gőgnek, hogy majd mi vesszük kezünkbe a kormányzást!

„*Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk.*”¹¹

c) „*És különbség van a cselekedetekben¹² is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenki- ben.*” (1Kor 12,6)

8 I. m., 224–225., 228. o.

9 A *diakonia* szó jelentése: szolgálni, gondoskodni.

10 A világban is ismerik ezt a jelenséget, és identitászavarnak nevezik. Okai több tényezőre vezethetők vissza. „*A rendellenességet több tényező együttes hatása váltja ki. Ezek között található a nyomasztó stressz, az emlékek, az érzékelés és az önzonosság elzárása a tudat elől, a kóros pszichés fejlődés, a gyermekkori biztonság, törődés hiánya.*” (<http://www.dr.info.hu>)

11 I. m., 224. o.

12 *Az energéma* szó jelentése: erő, erő kifejtés, erőmegnyilvánulás, hatás, tett.

Milyen felszabadító Isten emberkezelt! Ő bennünket nem egymáshoz viszonyít! Mi se mérjük egymáshoz magunkat! Ne állítsunk fel egymásnak mércét, főleg ne magunkhoz képest! A pedagógiában ezt az elvet és gyakorlatot *differenciálásnak* hívják...

„Isten »kinek-kinek az ő erejéhez képest« adott. Nem következtetlenül osztogatja a talentumokat. Aki képes öt talentumot felhasználni, ötöt kap. Aki csak kettőt tud kamatoztatni, kettőt kap. Aki pedig csupán egyet tud bölcsen hasznosítani, csak egyet kap. *Senki se siránkozzék azért, mert nem kapott nagyobb ajándékokat...* Annak, aki öt talentumot kapott, ötöt kell kamatoztatnia, aki pedig csak egyet, annak csak egyet kell hasznosítania. Mindenkinél aszerint kell visszaadnia, »amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs« (2Kor 8,12).”¹³

Határozzuk el, hogy szakítunk az egymáshoz viszonyítás mérgező, általánosan elterjedt gyakorlattával! Csak ez a krisztusi minta fogja megszüntetni a sorainkban is fellelhető komplexusokat! Amikor nincs kisujj, nincs kevésbé fontos testrész, hanem „*gondoskodnak egymásról a tagok*” (1Kor 12,25). Szakítani ezzel a ma általános elvvel Isten eleven és szívben őrzött mintája nélkül lehetetlen! Vegyük észre, korunk mennyire a hősök, a teljesítmények, a rendkívüli emberek csodálatában él, s e lépésével rengeteg szorongó vagy épp hasonló babérokra törő beteg embert hoz létre!

A megtértek közössége mint csoportos következmény

A szív megváltozásából fakadó egyéni *megújulás* a fent leírtak nyomán ugyanakkor csoportos, a közösségre kiható következménnyel is bír. Krisztus láthatatlan vezetése és kormányzása megváltoztatja az egymás közti viszonyokat is.

„*Mindenkinek azonban haszonra*¹⁴ *adatik a Lé-*

leknek kijelentése.” (1Kor 12,7) Krisztus vezetése alatt képessé válunk egymástól elfogadni és egymást kiegészíteni! Tudatában vagyunk annak, hogy részképességeink birtokában szükségünk van a testvéreinkben kibontakozó, Istentől adott talentumokra, amelyek kiegészítik azt, ami bennünk növekszik! Így leszünk képesek igazi „csapatmunkára”, vagyis válunk bibliai értelemben *közösséggé*.

Bármennyire kényes is ez a kérdés, de gondoljuk tovább mindezt fordítva is: mit jelez az, ha képtelenek vagyunk állítólagos keresztényekként összehordani képességeinket, kiegészíteni egymást? Nem lehet, hogy akár alapvető megtérésbeli problémákra utalnak e jelenségek sorainkban?

Következmények

Mindezek után szólnunk kell a jellegzetes emberi, az általánosan elterjedt egyéni vagy csoportos tévedésekről is. Azokról a jelenségekről, amelyek biztos jelei a torzulásnak, Isten vezetése elvesztésének. Ma, jelenlegi helyzetünkben, ezt különösen fontos értenünk.

a) *Nem a gyülekezet adja a lelki ajándékokat!*

Először is idézzük fel Darmsteegt testvérünk tanulmányából James White gondolatait:

„James White 1861-ben, amikor a hetednapi adventisták első konferenciáját tartották, megjelentette a konferenciához intézett beszédét, melynek fő témája az egyház tisztségeinek megszervezése, a tisztségviselők feladatai, illetve megválasztásuk módja volt... White vén rámutatott, hogy az Újszövetségben »a vezetők és tisztségviselők alábbi osztályait találhatjuk...: apostolok, evangélisták, vének, püspökök, lelkipásztorok és diakónusok«. *White további két fő osztályba sorolta a tisztségviselőket. »Azok, akik Istentől kapott külön elhívás alapján töltik be tisztségüket, és azok, akiket az egyház választ: ...A tisztségviselők első csoportját jellemezve úgy írta le az apostolt, mint »akit Isten bármely*

¹³ I. m., 225–226. o.

¹⁴ A szümpferó jelentése: összeszed, használ, összehoz, összehord.

korszakban kifejezetten arra küld el, hogy igazságát hirdesse«. Ez »különösen érvényes azokra, akiket Isten arra hív el, hogy egy adott igazság hirdetésében vagy egy reformmozgalomban vezető szerepet töltsenek be, mint például Luther, Melancton, Wesley és William Miller«... A tisztségviselők *másik osztályát* – a véneket, püspököket, lelkipásztorkat és diakónusokat – *a helyi egyház választotta...* A vén (preszbüterosz) vagy püspök (episzkoposz) tisztsége »egy adott gyülekezetre korlátozódó, helyi tisztség«, a szerepe pedig a helyi gyülekezet felügyelete és pásztorkalása. Ily módon a vén egyben a gyülekezet lelkipásztora is volt.»¹⁵

Ne felejtjük el az apostolok jó szándékú tévedését. Imádságos szívvel, nyilvánvalóan szent vágyakozással, Isten választását várva sorsvetéssel megválasztották Mátyást apostolnak (Ap csel 1,24.26), miközben Isten „*választott edénye*” (Ap csel 9,15) később Pál apostol lett. *Elfelejtették azt az egyszerű tételt, hogy a lelki ajándékokat Isten Lelke „osztogatja kinek-kinek, amint akarja” (1Kor 12,11), és nem a keresztény közösség adományozza!*

A gyülekezet ma is könnyen elköveti ugyanezt a hibát. Helyi közösségek, országos választási alkalmak egyaránt hibázhatnak itt. *Irányítsuk tehát figyelmünket a tisztségek helyett a feladatokra, s azokra a gyümölcsökre, amelyek Isten és ember együttműködésére nyomán jönnek létre. Óvakodjunk egyénileg és testületileg is attól, hogy kivesszük a kormányrudat Krisztus kezéből, oly módon, hogy mi akarjuk a feladatokat kiosztani, s közben elfeledkezünk arról, hogy bizonyos feladatokra Isten Lelke tud csak képessé tenni! Tehát keressük, kit mire hívott el Isten, s használja mindenki azokat a képességeket, amelyeket kapott.*

b) A gyülekezet választja a helyi tisztségviselőket

Emlékezzünk az apostoli példára: István kiválasztása a közösségből viszont „*jó bizonyáguk*”

¹⁵ P. Gerard Darmsteegt: *Feladták-e az adventisták a helyi gyülekezetek vezetésének biblikus modelljét?*, 8. o. (<http://www.szaboferenc.hu>)

alapján történt meg (Ap csel 6,5), s a közösség tette meg ezt. Tanuljuk meg megkülönböztetni, hogy mi az, amit nekünk kell feladatokként, ellátandó tenni-valóként szétosztanunk, megválasztanunk, és mi az, amit tilos! Kutassuk, keressük a jó gyümölcsöket, amelyek az Istennel együtt járó és kibontakozó élet természetes következményei!

c) Óvakodjunk az önjelöltségtől!

Pál szavai nagyon félreérthetetlenek a kérdésben: „*Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.*” (2Kor 10,8) Keresztény nem fog lobbizni, nem fogja *ajánlani magát!* Elfogadhatatlan, hogy szolgálatunkat a mai szóhasználat szerint kihívásnak tekintsük!

Mivel a szolgáló keresztény talentumait használva él, feladataiban hűséges, nem a tisztségekre és titulusokra koncentrálna.

d) Érveljünk, indokoljunk, de sose erőltessünk!

Tartsuk szem előtt, hogy *egyazon kérdés megértéséhez* – legyen az akár a legvilágosabb is –, *a közösség egyes tagjainak különböző időre lehet szükségük.* Különbözik értelmi képességünk, tapasztalatunk, helyzetfelismerő képességünk. Ha azt tapasztaljuk, hogy akár a legfontosabb kérdést is sokan nem fogják fel, rendkívül fontos, hogyan kezeljük a helyzetet.

Az evangéliumhoz méltó módon tárjuk fel az adott kérdést – tisztelettel, alaposan, de ha értetlenséget, közömbösséget, netalán ellenkezést látunk azzal szemben, ne erőltessük! Tanuljuk meg dolgainkat Istenre bízni: ez konkrétan azt jelenti, hogy képesek leszünk elhordozni a meg nem értettséget. Ne sürgessünk, ne gyözködjünk másokat!

Sátán régi taktikája, hogy egymás meg nem értésekor lázas, vitatkozó, „szóharcokban szenvedő” légment hozzon létre. Ennek oka egyszerű: ha nem tudjuk elhordozni azt, hogy valami nem elfogadott, akkor a saját erőnkkel, eszközeinkkel próbáljuk meg azt érvényesíteni.

Csak Isten igaz hírnökei tudják megtenni, hogy ügyüket Mesterükre bízzák!

e) Egyházkormányzás, vezetés, a mű irányítása

További általános, mintegy 130 éves laodiceai, szervezeti betegség, hogy az egyházszervezet használ, irányít, „helyez” embereket, egyéniségeket, képességeket, a „mű szükséglete szerint”. Az egyházszervezet működése érdekében emberek fölött, róluk, nélkülük születnek döntések.¹⁶ James White figyelmeztetése, útmutatása így szól e kérdésben a vezető tisztségeket betöltőkhöz:

„Hivatali kötelességeik betöltése, az egész munka általános felügyelete során abban áll erejük, hogy a gyengédség és szeretet lelkületével úgy tanácsolják testvéreiket, hogy ezáltal minden munkás szívét szívükhöz kössék, és helyet adjanak a Szentléleknek, amint ez az apostolok napjaiban volt. Mindig szem előtt kell tartaniuk, hogy »minden férfiúnak feje a Krisztus«.

Tanácskozhatnak az országok területi bizottságaival egyes szolgálattelvők munkáját illetően, hogy itt vagy amott dolgozzék, de soha nem diktálhatnak. Az a szolgálattelvő, aki utasításokért folyamodik a generálkonferencia bizottságához, és arra támaszkodik, kiveszi önmagát Krisztus kezéből. *Az a bizottság, amely a saját kezébe ragadja azt a munkát, hogy hol dolgozzanak Krisztus követői, félelmetes felelősséget vesz magára.* »Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.« (Mt 23,8)

*Bárcsak Isten megőrizné szervezetünket és egyházi rendünket eredeti egyszerűségében és hatékonyságában!*¹⁷

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten népe 1888 óta a pusztában vándorol, hogy hitünk megújulása mellett közösségi-szervezeti életünk is reformációra

¹⁶ Ez jellegzetesen az egyház alkalmazottai és a vezetőség viszonylatában azonosítható, egyértelmű jelenség.

¹⁷ *Review and Herald*, 1881. jan. 4. Fordította: Köbel Wolfgang; idézi: *Az Idők Jelei* 2001/2. sz.

Összegezve az olvasottakat:

- A tanítók és vezetők óriási felelőssége, – hogy helyezzük mindenki lelkére az önkéntes és belülről fakadó szolgálat lényegét; – hogy ajánlást, útmutatást, mindenekelőtt pedig példát adjunk a jó követésére, valamint óvást, figyelmeztetést és kérést alkalmazzunk a rosszal szemben.
- Vegyük komolyan, hogy ezen egyházkormányzási modellben nincs kényszer! Ilyen módon sehol a világon nem irányítanak egy vállalatot sem, és Isten népe is csak akkor tud így szerveződni és fejlődni, ha vezetője Krisztus.
- A szerető és őszinte bizonyosság lelkülete az egyetlen, ami segíthet: ha először azt bárki tagadja is, ha igaz volt a tanács, akkor később az jó gyümölcsöket teremhet.

szorul. A sorrend egyértelmű: csak megújuló, szolgáló egyének lesznek képesek a megreformált szervezeti rendszerben áldásosan tevékenykedni!

E ponton érkezünk megújulási törekvésünk legkényesebb, leghűsbavágóbb pontjához: *Isten ugyan-is sosem ígerte meg, hogy egész népe meg fog újulni!* Ellen White figyelmeztető sorai így szólnak:

„Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hú tanúbizonyoságnak Laodiceáról szóló határozott bizonyosága idézte elő. *Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, s arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze ki, s a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyoságot elviselni. Ezek majd szembeszállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást.*”¹⁸

¹⁸ Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, Rostálás c. feje.

A tanítványokkal együtt mondjuk ki Krisztus figyelmeztető szavai nyomán: „Egy közületek elárul engem.” Mi is tegyük fel a kérdést magunknak: **Talán csak nem én?! (Mt 26,21.22)**

Ne feledjük, Isten népének és művének megújulása nyilvánvaló mennyei áldásoktól lesz kísérve. Ezek láttán pedig nem lehet majd véletlenül ellenkezővé, makacssá válni. Isten elégséges és bőséges bizonyítékot fog adni arról mindenkinek, hogy népe megújulásának útja merre fog vezetni.

Befejezésül idézzük fel, milyen félreérthetetlenül üzent Isten népének azt követően, hogy 1888 után nem szűnt meg a makacs ellenállás üzenetével szemben. Lássuk meg a régmúltban ezt a lelkületet! Ha megértjük az egykori üzenetet, akkor látjuk majd meg az akkori ellenállást is. S ha a jelenben megszólal ugyanaz az üzenet, akkor biztosan felismerhetjük és követhetjük azt.

„Nem viselhetjük el, hogy az emberek helytelen benyomással távozzanak a mű központjából és szívéből. Nem bírom elviselni, hogy úgy távozzanak innét, hogy felhő árnyékolja be értelmüket. Ha Isten világosságot küld számukra, csak hadd jusson el hozzánk, senki se próbálja bezárni az ajtót... Ne forduljatok el a két hírnöktől, akiket Isten küldött, amint Minneapolisban tettétek... **Olyan igazságokat kell új életre kelteni s eredeti keretükbe helyezni, amelyek már régen a szemét tömege alá lettek temetve.**”¹⁹

Adja Isten, hogy megújulásunk innen, 1888-ból gyökerezzen, és ennek megfelelően növekedjen nagy fává, s teremjen sok gyümölcsöt.

Balogh Gábor

19 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt.; 541., 571. o.; Az íráások 1890 elején születtek.

MOZAIKOK (2016 februárjától 2016 áprilisáig)

„Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok mikor jön el az az idő!” (Mk 13,33)

▪ **Ferenc pápa és Kirill moszkvai pátriárka találkozása Kubában, február 12-ei keltezésű közös nyilatkozatuk.** – A találkozó fontos mérőföldkő volt a római katolikus egyház és a keleti ortodox egyházak egységre jutásának folyamatában. A nyilatkozatban ilyen mondatokat találunk: „Az első tíz évszázad közös hagyománya ellenére a katolikusok és az ortodoxok idestova ezer év óta nélkülözik az eukarisztiában való közösséget. Megosztottak vagyunk... olyan sebek miatt..., amelyeket őseinktől örökölt eltérések okoztak... Nem vetélytársak, hanem testvérek vagyunk... Reméljük, hogy találkozásunk segítheti a kiengesztelődést ott is, ahol feszültségek uralkodnak az ortodoxok és a katolikusok között.” Mivel a moszkvai pátriárka szoros szövetségi viszonyt ápol az oroszországi politikai rezsimmel, lehettek a találkozásnak a nyilvánosság elé nem tárt politikai céljai is.

▪ **Március 22-én két súlyos terrortámadás történt Brüsszelben, az Európai Unió fővárosában, amely az egész világot megrendítette.** – Herman Matthijs, a brüsszeli Vrije Egyetem közgazdászprofesszora, terrorizmuselhárításról szóló tanulmányok szerzője nyilatkozta ennek kapcsán: „A terrorfenyegetettség még nagyon-nagyon sokáig fennmarad. Egyenlőre nem látni, mikor és hogyan érhet véget.” Rámutatott e szerző arra is, hogy az Európába bevándorló

muszlimok ma már nem integrálódnak, nem épülnek be új hazájuk társadalmába úgy, mint régen, és ennek oka nagymértékben az internet adta lehetőségekben rejlik: „A muszlim bevándorlók elszigetelten élnek, sokan soha nem tanulják meg a befogadó ország nyelvét. Márpedig a nyelvismeret az integráció alapja. Húsz-harminc évvel ezelőtt még nem tudták volna felépíteni ezt a különutas világot, de ma, a közösségi média világában már remekül leélnék egy életet úgy, hogy új hazájuk más lakóival minimálisra szorítják a kapcsolatot. A közösségi médián keresztül pedig megkapják az ideológiai képzést is.” (Az interjú megjelent a *168 óra* március 31-ei számában.)

▪ **Március 27-én Pakisztánban, Lahorban, Pandzsáb tartomány fővárosában 74 emberéletet követelt egy öngyilkos terrorista akció.** – „Ebben a 200 millió lakosú országban a Korán szándékos megszenteltségtelenítéséért (akármit jelentsen is ez) életfogytiglani börtön jár, a próféta gúnyolásáért pedig... akár kötél is” – írja Acél Endre a *168 óra* április 7-ei számában. Majd így folytatja: „Téved, aki azt hiszi, hogy nincs utánpótlás [a terrorcselekmények elkövetésére]. Ma 2 millió pakisztáni fiúgyermek tanul (általában szaúdi pénzekből épített) medreszékben – 24 ezer van belőlük –, ezekben a voltaképp iskolának álcázott Korán-szemináriumokban... a legszélsőségesebb, legradikálisabb, legtürelmetlenebb iszlám tanait vésik be a felnövekvő nemzedék agyába... Közülük toborozhatnak majd a legkülönbözőbb terrorszervezetek...”

Úgy tűnik tehát, hogy világunk jellemzője marad egészen Jézus eljöveteleig az, ami az özönvíz előtti világot is jellemezte: „Betelt a föld erőszakkal...” (1Móz 6,11; vö. Mt 24,37)

▪ **Az erőszak elhatalmasodásáért nem csupán az iszlám felelős, hanem az egész nyugati civilizáció is.** – Manapság az iszlám terrorizmus kerül a figyelem homlokterébe, de nem volna szabad elfeledkezni a sok amerikai és európai lövöldöző áomokfutóról. Olyan területeken is kitermelődik például az erő-

szak, mint az élsport. A HVG című hetilap elgondolkodtató jelentéseket közöl „Élsport és erőszak” szalagcímmel. Többek között ismerteti az UNICEF Magyar Bizottsága „Gyermekek tapasztalatai a sportban” című, 2014-ben készült kutatói jelentésének az adatait. A sportoló gyerekek 73%-át érte érzelmi bántalmazás, 39%-át fizikai erőszak és 31%-át szexuális zaklatás az edzések során. A durvulás, az erőszak ma minden területen terjed, erősödik.

A szülőknek óriási gondot kell fordítaniuk arra, hogy gyermekeiket hogyan óvják, hogyan erősítik lelkileg ebben a társadalmi közegben. A gyermekek személyes hitre jutása jelenthet csak valódi védelmet. Sok imával és sok mennyei tanácskérésrel lehet csak gyermeket nevelni ma istenfélő szülőknek.

▪ **A világ állapota egyre aggasztóbb, a gazdagok és szegények közötti óriási különbség, a migránsváltság, az ökológiai problémák, a földrengések és a járványveszély miatt.** – „A szegénység, a növekvő egyenlőtlenség, az emberhez méltatlan életfeltételek teremtik meg a táptalaját annak az erőszaknak, az életeket tömegesen kioltó terrorizmusnak és háborús összetűzéseknek, amelyek elől az emberibb életben reménykedő emberáradat menekül... Amíg nem lesznek hatalmas tömegek szülőhelyén emberhez méltó életfeltételek, addig a háborús konfliktusok, a terroristaképződmények újratermelődnek, a menekültek áradatai újra és újra megjelennek” – írja Szász Tibor címzetes egyetemi tanár a *Nép-szabadság* március 10-ei számában.

Ugyancsak ő írja: „Daniel Wachter svájci kutató szerint a világ népességének legszegényebb és leggazdagabb 20%-a között 1960-ban 30-szoros, 2000-ben pedig már 80-szoros volt a jövedelmi különbség. Az Oxfam nemzetközi jótékonyági szervezet kutatási jelentése szerint a világ 62 leggazdagabb emberének a vagyona felér a teljes népesség szegényebbik felének, azaz 3,5 milliárd embernek a vagyonával. Ennek a 62 embernek a vagyona 2010 óta 44%-al növekedett, a legszegényebbeké viszont 41%-al csökkent... A FAO adatai szerint naponta 25 ezren

halnak éhen a világon. Egy nem régi ENSZ-jelentés szerint az emberiség hatodának nem jut egészséges víz. 1990-ben a világ népességének 2,6%-a élt vízhiányos területen. Egy prognózis szerint 2025-ben 40-50% fog! ...A világ népességének közel a fele naponta küzd az életben maradásáért, e közben pedig az emberiség 20%-a pazarló és fényűző módon a fogyasztás és vagyonhalmozás bűvöletében él.”

Ez az oka annak, hogy Ban Ki Mun ENSZ-főtítkár ez év május 23–24-re *Humanitárius világcsúcsot* hívott össze Isztambulba. „Több embernek van ma szüksége humanitárius segítségre, mint bármikor az ENSZ létrehozása óta” – jelentette ki a főtítkár.

A gazdagok önzése és bűnös érzéketlensége a szegények iránt a végidő egyik jele. Jézus Lót napjaihoz is hasonlította a végidőt (Lk 17,29–30). Lót napjairól pedig ez olvasható Ezékiel próféta könyvében: „Ez volt a vétke Sodomának... kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködő és szegény kezét nem fogta meg.” (Ezék 16,49)

„Lesznek földindulások és járványok” – jelentette ki Jézus az ő eljövetele előjeleiről szólva. A világot felkavarta februárban a Zika-vírus miatti aggodalom. Áprilisban 7,8 erősségű földrengés volt a Közép-Amerikai Ecuadorban. Következménye: 480 halott, 2560 sebesült, az újjáépítéshez minimum 3 milliárd dollárra lenne szükség.

Hálát adhatunk Istennek azért, hogy a szeleket még ennyire is féken tartja, és hogy minket mind eddig elkerült az igazán súlyos katasztrófa. Másképpen is lehetne!

▪ **A köznevelés iránya körül most folyó viták is tanulságosak.** – Tükröződik ezekben a nevelés általános válsága, ami a világunkban uralkodó állapotok elkerülhetetlen következménye. Ludassy Mária filozófus idézi ezzel kapcsolatban a francia forradalmár, Robespierre 18. század végén megfogalmazott nyilatkozatát: „A társadalom remekműve volna, ha ki tudná alakítani azt a gyorsan működő erkölcsi ösztönt, melynek hatására az ember a gondolkodás nehézkes segítsége nélkül tenné a jót és kerülné

a rosszat.” Ilyen ösztön kialakítása akár természet-tudományos eszközökkel, akár társadalmi befolyással, természetesen illúzió, utópia. Az viszont reális valóság, hogy a ma embere egyre kevesebbet gondolkodik. Gondolkodás nélkül viszont nincs erkölcs! „Helyesen gondolkodni, ez az erkölcs első alapelve” – fogalmazta meg a nagy igazságot Blaise Pascal.

Mennyire meg kell becsülnünk egyetlen általános iskolánkat (Comenius iskola, Szekszárd), amely a (hiteles) keresztény nevelést igyekszik képviselni! Bárcsak tudnánk még több iskolát létesíteni, mert a köznevelés területén egyre súlyosabbak a torzulások!

▪ **A vasárnapi boltzár feloldása Magyarországon április 17-től.** – A lelkiismereti szabadság védelmezőinek ez mindenképpen jó hír, akkor is, ha politikai megfontolásból történt a hirtelen hátraarc tekintetben. Akárhogy próbálták ugyanis álcázni a vasárnapi zárva tartás törvényének igazi indítékát, mögötte valójában II. János Pál pápa 1998-ban kiadott *Dies Domini* kezdetű enciklikájának az alábbi rendelkezése állt: „A keresztényeknek... tenniük kell valamit annak érdekében, hogy a *polgári törvényhozás* korunk sajátos körülményei között is számoljon kötelezettségükkel, mely szerint meg kell szentelniük a vasárnapot.” Az emberek nem is hitték el, hogy pusztán családvédelmi okból, a dolgozók érdekei miatt történt volna a vasárnapi boltzár elrendelése.

Íme egy reagálás a törvény visszavonására, amely hivatkozik a Magyarországi Római Katolikus Egyház püspöki kara elnökének a nyilatkozatára is: „Veres András szombathelyi megyés püspök... azt mondta, hogy a vasárnapi árusítási tilalom visszavonását rossz, elhamarkodott döntésnek tartja. Méltatlankodott, hogy nem egyeztettek vele... Azt hiszik, hogy a féktelen vásárlási kedv miatt üresek a templomok? De miért az államot akarják bevetni a templomlátogatás fellendítésére? ...Miért nem élnek a maguk meggyőző erejével? ..Vajon miért nem hisznek a maguk társadalmi meggyőző erejében?” (Miklós Gábor: Hit a hívőkben című cikkéből, *Népszabadság*, április 13.)

▪ **Továbbra is jellemző a keresztény tanítás „felpuhítása” – mind római katolikus, mind protestáns részről – a korszellemhez igazodás jegyében és az egység megteremtése érdekében.** – Nemrégiben jelentette ki Ferenc pápa a zsidó vallás híveivel való kiegyezés érdekében: „A katolikus egyház nem folytat zsidókat célzó hittérítő munkát, és nem is támogat semmiféle ilyen jellegű intézményesített missziós tevékenységet... A katolikusoknak alázattal és érzékenyen kell hitet tenniük Jézus Krisztus, valamint a zsidók mellett is, és el kell fogadniuk, hogy a zsidóság Isten igéjének a hordozója.” Miközben az antiszemitizmust teljességgel el kell utasítanunk, és védelmeznünk kell a zsidóság mint etnikum jogait, valamint elítélnünk az ellenük Európában elkövetett szörnyű bűnöket, jelen időben már nem beszélhetünk arról, hogy a zsidóság „Isten igéjének hordozója”. Mt 21,43 szerint Isten végérvényesen visszavonta tőlük azt a megbízatást, hogy Isten országa és Isten Igéje képviselői legyenek. Összeegyezhetetlen a Szentírással az a kijelentés, hogy a zsidóság számára nem szükséges Jézus Krisztusról tanúskodni, hogy ők Krisztust elutasítva is választott nép lennének ma is.

Az *Új Ember* című katolikus hetilap (2016. április 16-ai számában) közölte Ferenc pápa 51. zsolnárhoz kapcsolt tanítását, amely március 30-án hangzott el az általános kihallgatás keretében. Miközben a bűnbánatról és a bűnbocsánatról elmélkedik, egyetlen szó sem esik Krisztus bűnöst befedező, helyettes áldozatáról. Arról, hogy a bűn – Isten szeretettörvényének a megszegése – olyan súlyú, ami büntetlenül nem maradhat, ennél fogva csakis Krisztus helyettes áldozata alapján nyerhet bocsánatot a bűnös. Ehelyett ilyen kijelentések hangzottak el: „Isten nagyobb az összes bűnünknel, amelyet csak elkövethetünk! ...Elmondjuk együtt? Mondjuk közösen: »Isten nagyobb a bűnünknel!« Még egyszer: »Isten nagyobb a bűnünknel!« És még egyszer: »Isten nagyobb a bűnünknel!« Az ő szeretete olyan óceán, amelyben megmerítkezhetünk az elsüllyedés veszélye nélkül: megbocsátani Isten számára azt jelenti, hogy nekünk adja azt a bizonyosságot, hogy

Ő sosem hagy el minket. Bármi legyen is az, amiért szemrehányást tehetünk magunknak, Ő még annál is, és mindig nagyobb (1Jn 3,20), mert Isten nagyobb a bűnünkénél.” Beszéde végül így fejeződött be: „Szűz Máriának, az irgalmasság anyjának közbenjárására adja meg nekünk az Úr, hogy tanúi legyünk az ő bocsánatának...!”

A Kálvin Kiadó jelentette meg Matthias Zeindler *Az ítélő Isten* című könyvét, amelyben rámutat arra, hogy a mai protestantizmus egyáltalán nem foglalkozik a végítélet témájával. Néhány mondat a könyv előszavából: „A ma vallásos emberét nemigen befolyásolja egy végső ítélet kilátása... Az isteni ítélet témája a jelenlegi egyházi gyakorlatból messzemenően hiányzik. Hiába keressük a prédikációkban... Az Istenre vonatkozó egyházi beszédekben szinte kivétel nélkül egy elfogadó, elfogadást sugárzó hatalom képeivel találkozunk: Istennel mint apával vagy anyával, azzal, aki megment minket személyes bajainktól, s aki megértő kísérőnk... A pozitív alaphangulat állandó tényező... A modern korban nem csupán feledésbe merült az ítélet gondolata, hanem célszerűtlennek, korszerűtlennek és felülvizsgálatra szorulónak is bizonyult. Az elterjedt felfogás szerint nem kell sajnálni az ítélő Isten távollétét, ellenkezőleg: a búcsúvétel a Bíró-Istentől, a középkori vallásosság egyik maradványától való, régóta esedékes búcsút jelenti. Az üres bírói szék azt jelképezi, hogy erősödött a felnőtt vallásosság, és ez üdvözlendő.” (Kálvin Kiadó, Budapest, 2005, 8–9. o.)

Mennyire időszerű, mennyire szükséges az örökkévaló evangélium hirdetése ennek az újfajta kereszténységnek a hátterén! Mennyire szükséges elevenné tennünk az üzenetet: „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!”

Összeállította: Vankó Zsuzsa

„DE KI AZ ÉN FELEBARÁTOM?”

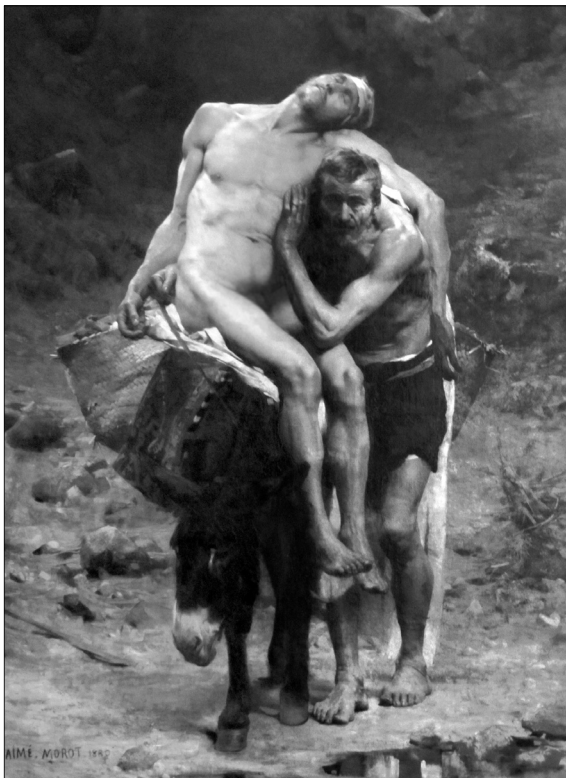
Időszerű kérdés ez ma Európában, amely a deklarációk szerint vallási/kulturális gyökereit tekintve keresztény. A brüsszeli merényletek után sokan még inkább igazoltnak érzik azt a felfogásukat, hogy a migránsok nem tartoznak a felebarát kategóriába. Így nem vonatkozik rájuk a sarkalatos keresztény etikai kívánalom: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” Ez a parancsolat először a mózesi törvényben nyert megfogalmazást, Jézus azonban kiemelte,

hangsúlyossá tette. Ilyen szövegösszefüggésben szerepelt eredetileg az Ószövetségben: „Bosszúálló ne légy, haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeresd felebarátodat, mint magadat!” (3Móz 19,18) Ebből vezette le a Jézus korabeli farizeizmus azt a megállapítást, hogy „az én népem fiai” számítanak felebarátnak, az e körön kívül állók viszont ellenségek, velük szemben a gyűlölet is megengedett. Így született meg a „szeresd felebarátod!” parancs-

nak az az értelmezése, amelyet Jézus idézett nevezetes hegyi beszédében, majd helyreigazított: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet!” (Mt 5,43) A parancsolat farizeusi értelmezése nem vette figyelembe azt a másik felhívást, amely a mózesi törvényben hozzákapcsolódik a felebarát iránti szeretet parancsolatához, és egyértelműsíti a felebarát fogalmát: „Olyan legyen nektek a jövevény, aki nálatok tartózkodik, mintha közületek való bennszülött lenne, és szeresd őt, mint magadat...” (3Móz 19,34)

Konyhai munka közben szoktam hallgatni a Kossuth rádiót. Nap mint nap követik egymást a száraz közlések a tengerbe fulladt migránsok százairól, az Európa határainál feltorlódott sokezernyi migráns embertelen körülményeiről, akiket „humanitárius katasztrófa fenyeget”. Naponta figyelem és várom, hogy e hírekkel kapcsolatban valamikor majd csak elhangzik már valami olyan szó, amiben tükröződik az emberi együttérzés minimuma – ez beleférne a hírközlés műfajába is. Például csupán efféle jelzők: sajnálatos, szomorú, szívfájdító, megrendítő. De hiába várok ilyesmire, a migránsok nem tartoznak a felebarát kategóriába. A rájuk vonatkozó rideg tényközlés önmagában is sugallja: természetes dolog negligálni őket, vagy akár gyűlölni, hiszen ellenségek. A közbeszéd pedig hat, fertőz, mérgez, mint a minap Fenyő D. György írta minden sorában olyannyira igaz cikkében (Mérgezés. Népszabadság, 2016. március 24.).

Miért idézőjeles ennek az írásnak a címe? Azért, mert régen megfogalmazta már ezt a kérdést valaki, sajátos összefüggésben. Jézushoz ment egy írástudó, és feltette neki a kérdést: „Mit cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus visszakérdezett: „A törvényben mi van megírva, hogy olvasod?” Az írástudó ugyanazzal a kettős alapelvvel foglalta össze válaszában a Tízparancsolat lényegét, mint máskor maga Jézus is. Felelete elismerésben ré-

Aimé Morot: Az irgalmas szamaritánus (1880)

szesült, de hozzákapcsolódott egy felhívás: „Jól feleltél, ezt cselekedd, és élsz!” A beszélgetést megörökítő feljegyzés így folytatódik: „Ő pedig igazolni akarva magát, mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?” Ha ugyanis a „szeresd felebarátodat, mint magadat” nem csupán szép eszme, hanem cselekvésre szólít, akkor rögtön ott a kérdés: De hát ki az én felebarátom, kit kellene nekem úgy szeretni, mint magamat? (Lk 10,25–29) Az írástudó lelkiismerete nem keményedett meg annyira, hogy ne tudta volna: a parancsolat valójában azt kívánja, hogy kivétel nélkül minden embert felebarátjának tekintsen, ezért mentséget keresett arra, hogy miért nem cselekszik így.

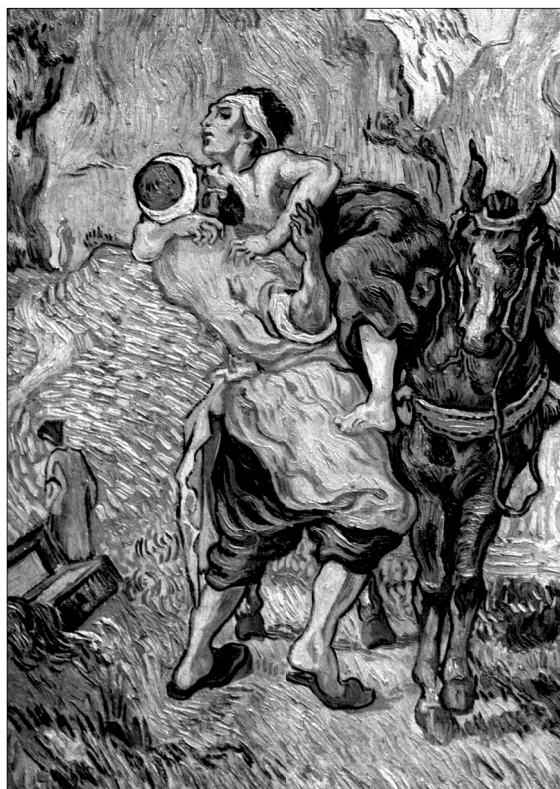
Jézus az irgalmas szamaritánus példázatát mondta el válaszul. A példatörténetből (Lk 10,30–37) kiolvasható a konkrét, gyakorlatias válasz az írástudó által feltett kérdésre. Először is felebarátod az, aki az utadba kerül és segítségre szorul. Ne kerüld ki, mint a példázatbeli pap és a templomszolgálatnál segédkező lévita, hanem cselekedj a parancsolat szerint! Senki sem szeretheti az egész világot, az összes embert úgy, mint önmagát. Ez lehet romantikus elképzelés vagy lelkesedés, de a parancsolatban foglalt etikai kívánalom valójában akkor realizálódik, mikor találkozol valakivel, aki a te segítségre szorul. A példázat által adott felelet második része – Thomas Jeffersontól kölcsönözve a frappáns megfogalmazást – így hangzik: fe-

lebarátod „az ellenség és az eretnek is”. A példázatban szereplő irgalmas szamaritánusnak a kifosztott és megsebesített zsidó ember ugyanis etnikai oldalról ellenség volt, vallási oldalról pedig eretnek. Igencsak megszívlelendő a „ki az én felebarátom” kérdésre adott válasz mindkét része! Tehát felebarát a zsidó, a cigány és a migráns is! Ezenkívül mindazok, akiket nem szívelsz egyébként, de be kell látnod, hogy ők is olyan kiszolgáltatottságtól, félelemtől, bántalmazástól szenvedő és életre, boldogságra vágyó emberek, mint te. A példázattal azt is illusztrálta Jézus, hogy mit jelent teljesíteni az általa megfogalmazott arany szabályt: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy cselekedjétek velük.” (Mt 7,12) Az irgalmas szamaritánus megadta mindazt a segítséget a zsidó embernek, amire csak lehetősége volt, és amit hasonló szükségben maga is szeretett volna megkapni.

Örülök annak, hogy az utóbbi időben több írás is megjelenik a sajtóban, amely arról szól, hogy bár kétségtelenül társadalmi feszültségekkel, veszélyekkel, anyagi gondokkal jár együtt a migránsprobléma kezelése, a keresztény etikai normák kötelező érvényűek azok

számára, akik kereszténynek vallják magukat. Az alábbi nyilatkozó is így látja: „A zsidó és a keresztény bibliai normák szerint szeretettel kell fordulnunk az idegenek, a bevándorlók, a bajba jutottak, az üldözöttek felé... Az iszlám országában véres és kegyetlen háborúk folynak, amiért részben a nyugati nagyhatalmak is felelősek. Az iszlám e megosztottsága miatt nem érzem fenyegetőnek, hogy meghódítja és áttéríti Európát, főleg ha az nem csak névleg vagy alkotmányszövegekben nevezi magát kereszténynek...” (Boór János szavai a vele készített interjú során, *Vigília*, 2016/3.)

Vankó Zsuzsa

Vincent van Gogh: Az irgalmas szamaritánus (1890)

BEFEJEZÉS ELŐTT A VIZSGÁLATI ÍTÉLET

Sátán a csalás mestere. Amit megtesz Isten, annak hasonmását készíti el, annyira hasonlót az eredetihez, hogy csak Isten választottai tudják felismerni a különbséget. A mai időkben is tapasztaljuk megtévesztő, mesteri csalásait, melyek tízszerre hatékonyabbak, mint az apostolok idejében.

Az Úr üzenetvivője mondja a következőket: „Láttam, hogy Sátán nem ostoba és figyelmetlen, bukása után évek óta állandóan tanul, módszerei fejlődnek. Terveit gondosan készíti el, jól becsomagolja vallásos köntösbe, hogy még jobban eltakarja azok torzulásait. Sátán hatalmas, kísértései, csalásai tízszeres erővel működnek, mint az apostolok napjaiban. Hatalma kiteljesedett, és állandóan növekszik, egészen addig, amíg el nem vétetik tőle. Haragja, gyűlölete egyre erősödik, amint pusztító munkája a befejezéshez közeledik.” (*Lelki ajándékok*)

Az Ördög különös haraggal közeledik az adventistákhoz, tudva azt, hogy nagyon kevés ideje van már hátra. Tudjuk, elérkezünk a kegyelemidő utolsó mozzanataihoz, Sátán mesteri csalásait készíti elő, hogy a késői eső kiáradását utánozza majd. Soha ne feledjük el, az utánzat éppen úgy jelenik meg, mint az eredeti. Főpapunk most fejezi be munká-

ját a mennyei szentek szentjében. A tömjénezőt hamarosan leteszi, ezzel a kegyelemidő lezárul.

Ó, micsoda ünnepélyes pillanatok elé nézünk! Ellen White ihletett szavai teljesednek. Isten szól ma hozzánk: „Ünnepélyesek az események, amelyek az engesztelés befejező munkájához kapcsolódnak.”

Minden figyelem erre az eseményre terelődik. A szentek szentjében hosszú évek óta folyó vizsgálati ítéletben változás történik: hamarosan – senki nem tudja mikor –, az élőkre kerül a sor. A hatalmas Isten jelenlétében megvizsgálják életünket. Ebben az időben minden lélek a Megváltó figyelmeztetésében részesül. „*Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.*” (Mk 13,33) (...)

„Ha a vizsgálati ítélet befejeződik, mindenkinek a sorsa eldől, életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel az előtt lezáródik, mielőtt a mi Urunk az ég felhőiben megjelenik.” (*A nagy küzdelem*)

A késői eső hamis utánzatával Sátán először Isten maradékának soraiban téves megigazolástudatot idéz elő, és ezzel hamis biztonságba ringatja az embereket. „*Aki elfedezi az Ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.*” (Péld 28,13)

„Ha azok, akik hibáikat eltitkolják és igazolni próbálják, meglátnák, hogy Sátán miként ujjong, és miként csúfolja Krisztust és a szent angyalokat miattuk, sietve megvallanak és elhagynak bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni.” (*A nagy küzdelem*)

Az egyház már több mint száz éve próbálkozik befejezni az evangéliumhirdetés munkáját, de úgy tűnik a nagy tömeget nem képes elérni a hármasszoros üzenettel. Az a próbálkozás, hogy öt év alatt megduplázzuk a gyülekezet létszámát, összehasonlítva a világ népességének mérhetetlen növekedésével, olyan mintha vödörrel akarnánk kimerni az óceán vizét.

Fel kell ismernünk, a Szentlélek munkájára van a legnagyobb szükségünk. A Kísértő nagyon jól tudja ezt, ezért tennie kell gyorsan valamit, hogy a maradékot visszatartsa e fontos időben a Szentlélek kiáradásától a késői esőben. A következményt mindenki – vezető, prédikátor, laikus – láthatja, nem történik meg felkészülés a szent Istennel való találkozásra. Olvasuk újra az ihletett szavakat:

„Azt is látom, amit sokan nem vesznek észre, hogy a szentély Főpapja nélkül kell megállni az Úr oldalán a megpróbáltatás órájában. Annak, aki elnyeri az élő Isten pe-

csétjét, és védelem alatt áll a nagy nyomorúság idején, Jézus képmását kell tökéletesen visszatükröznie... Láttam, hogy sokan elhanyagolják az előkészületet, amely annyira fontos, a felfrissülésre, a késői esőre tekintenek, amely képessé teszi őket az Úr napján az Ő oldalán megállni. Ó, hányat láttam a nyomorúság idején védelem nélkül! Elhanyagolták a szükséges előkészületet, ezért nem részesültek a felüdülésben, amely képessé

tette volna őket, hogy a szent Isten oldalán megálljanak.” (Korai írások)

„Az Úr figyelmeztetett, hogy jönni fog a hamisítvány, közvetlenül a kegyelemidő lezárása előtt. Minden hamisság felszínre kerül. Kibálás, dobolás, zene és tánc. Az értelem természetes megérzései összezavarodnak, ezért nem lesz képes arra, hogy megbízható döntést hozzon. És mindezt a Szentlélek tevékeny-

ségének tartják.” (Válogatott bizonyosságtételek)

Annak dacára, hogy világos figyelmeztetéseket kapunk az ihletett írásokon keresztül, úgy tűnik az Ördög sikeresen félrevezet sokakat. Azok, akik Isten kegyelme által eddig elkerülték Sátán csapdait, teljes szívvel imádkozva vegyék fontolóra mindazokat a hazugságokat, melyek még előttünk állnak.

„Álljunk az igazság oldalára, amikor a többség elhagy minket! Akkor harcoljuk az Úr harcát, amikor kevés a harcos! Ez a próbatételünk. Izzó lelkesedést kell merítenünk mások hidegségéből, bátorságot mások gyávaságából, és hűséget árulásukból.” (Bizonyosságtételek)

Legyünk készek, barátaim, tanulmányozzuk Isten Igéjét úgy, mint soha előtte. Olvassuk – mint maradék – gondosan az ihletett Igét, és álljunk meg hűségesen minden megismert igazságban, akkor elnyerjük az igazi késői esőt. Óvakodjunk a hamisítványtól, amely a legvilágosabb bizonyítéka lesz az egyház számára azoknak a csodálatos dolgoknak, amelyek elkövetkeznek.

A küzdő egyház lesz a késői eső győztes egyháza. Isten segítsen bennünket készen lenni! – ez legyen a mi imánk.

(Fordította: Fehér János. Az eredeti írás a *Our Firm Foundation* 1990. júniusi számának vezércikként jelent meg, szerzője Ron Spear.)

Dürer: Négy angyal visszatartja a szeleket, fametszet (1497)

Időszerű gondolatok

A KÖZÖMBÖSSÉG VÉTKE

Naponta szembesülünk problémák sokaságával, kihívásokkal, és mint hithű, megértő, engedelmes hívők, bánkódunk a világban és a gyülekezetben is megtalálható bűnök felett. Mit kell tennünk? Mert valamit tennünk kell!

Az idők jelei baljóslatúak, a válság minden oldalról mélyül. A világ roskadozik a bűnök terhe alatt, épp úgy, mint Noé és Lót napjaiban. Ellen White bizonyágtétele előre szólt nekünk e válságról.

„A válság gyorsan közelít, Isten meglátogatásának ideje hamarosan elérkezik. Bár Ő gyűlöli a büntetést, mégis végre kell hajtania, meghozza végzését rövidesen. A világosságban járók felismerik a közelgő vést, de nem szabad álmos nemtörődömséggel várniuk a romlásra, azzal nyugtatva magukat, hogy Isten majd elrejtí népét a meglátogatás napján. Nem így van. Meg kell érteniük, hogy kötelességük mások megmentéséért szorgalmasan fáradozni, erős hittel Istentől várva a segítséget. Sokat tehet »az igazak buzgó könyörgése« (Jak 5,16)! Az Istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen az erejét. Amikor az egyház válsága és a veszély a tetőpontjára hág, egy világosságban járó kis csapat siránkozni és bánkódni fog a Földön folyó szörnyűségek miatt. Annál buzgóbban emelik imáikat az egyház javáért, mivel-

hogyan a gyülekezet tagjai is a világ példáját követik.” (*Bizonyágtételek*, V., az Elpecsételés c. fejelet.)

Mások megmaradnak laodiceai állapotukban. Nem tesznek semmit saját lelkükért, másokért, a prédikátoraiért, az egyház vezetőiért. Ők nyugodtan „alszanak” testi kényelmükben. Rájuk vonatkozóan is érvényes az, amit Debóra éneke Méroz lakosairól mond: „Nem jöttek az Úr segítségére, az Úr segítségére, vitézei közé!” (Bír 5,23)

Isten egyháza abban az időben nagy aggodalomban volt. Kánaán királyának hatalmas serege, Sisera hadvezérrel az élen, letáborozott Isten népével szemben. Debórát, Izráel prófétanőjét és Bárákot Isten elhívta, hogy megvédjék Izráelt. Debóra is elkísérte a hadsereget a csataterre. „Egybegyűjtött azért Sisera minden szekeret, a kilencszáz vasszekeret és az egész népet, amely vele volt a pogányok városából, Harósethből, a Kison patakjához. Mondta Debóra Baráknak: *Kelj fel, mert ez a nap az, amelyen kezedbe adja az Úr Siserát, hisz maga az Úr vezet téged! És alájött Bárák a Tábor hegyéről, és a tízezer ember őutána. Megrettentette az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával, fegyver élével Bárák előtt, annyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. Bárák pe-*

dig a szekereket és a tábort egész Harósethig, a pogányok városáig üzte, és Siserának egész tábora elhullott fegyver éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg.” (Bír 4,13–16) Sisera volt az egyetlen, aki élve menekült meg a csatából. Miután elfutott legyőzött seregének táborából, Jáhel, Héber felesége egy sátorszöggel a fején keresztül szegezte őt a földhöz. Isten egy asszonyt használt fel arra, hogy legyőzze az ellenséget.

Ebben a küzdelemben Méroz nem jött segíteni az Úrnak. Megvárta a küzdelem végső kimenetelét. Nem tett semmit, semleges maradt, átkot mondott rá a profétikus ének! Sok hetednapi adventista ma éppen úgy tesz, mint Méroz, a szükség idején nem tesz semmit. Kevesen, nagyon kevesen viselik szívükön az emberi lelkek ügyét.

Isten szól prófétája által ma is: „Használd képességeidet Isten dicsőségére! Add talentumaidat a pénzváltóknak, hogy mikor a Mester visszatér, kamatostól kapja vissza, ami az övé! Tépd le lelked csápjait a föld semmitmondó dolgairól, s emeld magasba, hogy Isten köré fonódjanak! Az egész világnál fontosabb a lélekmentés. Egyetlen megmentett ember, aki eljut az örökkévalóságba, hogy magasztalja az Istent és a Barányt, értékesebb, mint a pénzmilliók. A gazdagság jelentéktelenné zsugorodik, ha azok értékéhez mérjük, akikért Krisztus meghalt. Megfontolt ember vagy, semmit sem hamarkodhatsz el! Áldozz az igaz-

ságra, akkor gazdag lesz Isten szemében! Bár megsegítene az Úr, hogy olyan gyorsan haladj, amint elvárja tőled, hogy helyesen értékeld az örökkévaló dolgokat. Gyermekednek a kegyelem mélyebb szántására van szükségük. Serkentenünk kell magunkban a jóságot és a szilárd jellemet.” (*Bizonyságtételek*, II., A pénzisten szolgái c. fej.)

A dorgálás szavai pedig újra és újra így hangzanak: „Milyen döbbenetes öncsalás, milyen félelmetes vakság takarta be Izráelt, mint sötét felleg! Ez a vakság és hitehagyás nem egy csapásra zárta körül őket. Fokozatosan történt, mert önteltségük és bűneik következtében nem hallgattak az intés és a figyelmeztetés szavaira, melyet az Úr küldött hozzájuk. Ebben a félelmetes vakságban nem vallottak színt a bálványimádó papok és a hitehagyott király előtt. Ha Isten jobban gyűlöli az egyik bűnt, mint a másikat, amiben népe vétkes, akkor súlyosabb vétkeknek számít, ha a hívők a válság közepette tétlenek maradnak. Isten súlyos büntetnek tekint, ha valaki közönyös és semleges marad valamilyen vallási válságban, olyan súlyosnak, mint az Isten elleni ellenségeskedés legrosszabb fajtáját.” (*Bizonyságtételek*, III., A laodiceai gyülekezet/Áldozat bemutatása a Kármel hegyén c. fej.)

„Krisztus követőinek nincs joguk, hogy a semlegesség talaján álljanak. Több reményt fűzhetünk a nyílt ellenséghez, mint ahhoz, aki közömbös.” (Ellen G. White a közömbösségről, *Review and Herald*, 1902. február 25.)

Az egyháznak ma szembesülnie kell az Ómega-válsággal. Isten és Jézus nagy ellensége a gyüleke-

zet kapujánál áll. Sátán nagy haraggal közeledik, mert tudja, rövid ideje van. Itt az idő – gyülekezeti tagoknak, prédikátoroknak és vezetőknek az Úr segítségére kell sietniük! Aki semleges marad, aki nem tesz semmit a válság napjaiban, Méroz átkát vonja magára. Az ünneplő istentiszteleti mozgalom bejön a kapun a maga neuro-lingvisztik programjával,¹ és elcsábítja gyülekezeteinket a maga pünkösdzizmusával és spiritualizmusával. Isten ma hívja harcosait, hogy lépjenek fel a hitehagyással szemben! Hol vannak a Debórák, Bárákok, Jáhelek, és igen, az „örizők”? Az Úr felszólítja a hétezeret, és megszámlálja őket. Senki nem lehet semleges! A nagy küzdelem végső összecsapása már elkezdődött.

„Látomásban két hadsereg borzalmas küzdelmét néztem. Az egyik sereget a világ jelvényének zászlói vezették, a másikat meg Immanuel fejedelem veráztatta lobogója. Zászló zászló után hullott gazdátlanul a porba, amikor az Úr seregéből század század után állt át az ellenséghez, s az ellenség soraiból, csapat csapat után csatlakozott Isten parancsolattartó népéhez. Az ég közepén repülő angyal sokak kezébe Immanuel zászlaját adta, ugyanakkor hatalmas hadvezér kiáltotta: »Vonuljatok tűzvonalba! Akik kitartanak Isten parancsolatai és a Jézus Krisztus bizonyságtétele mellett, foglalják el állásukat! Távozzatok közülük, váljatok el tőlük, tisztátalant ne illessetek! Akkor magamhoz fogadlak titeket, Atyátok leszek, ti meg

¹ Magyarra fordítva: „idegi-nyelvi” program. Egyfajta hipnózist gyakorol ez az irányzat, bizonyos hatást keltő szavak, szófordulatok ismételtetésével.

fiaim és lányaim. Aki akar, jöjjön az Úr segítségére, az Úr segítségére a hatalmasok ellen!« Tombolt a viadal. A győzelem hol ide, hol oda pártolt.

Most a kereszt katonái vonultak vissza, mivel a zászlótartó meggyengült. De látszólagos visszavonulásuk csupán kedvezőbb állások elnyerését célozta. Örömkialtásokat hallottam. Dicsőítő ének szállt Istenhez, s mikor Krisztus katonái kitűzték zászlójukat az addig ellenséges kézen lévő erődök falaira, angyalok csatlakoztak az énekkarhoz.

Üdvösségünk parancsnoka vezette a küzdelmet, és segítséget küldött harcosainak. Hatalma feltűnően láthatóvá vált, s ez bátorságot öntött harcosaiba, hogy nyomuljanak a várkapukig. Félelmetes dolgokra tanította katonáit az igazságos tettek mezején, amint lépésről lépésre, diadalról diadalra vezette őket.” (*Bizonyságtételek*, VIII., Jelen lehetőségek/A küzdelem látványa c. fej.)

Milyen tragikusak Jézus szavai: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak!” (Mt 22,14) A gyülekezeti tagok többsége, prédikátorok, vezetők utasítják el ma a megszentelt élet gyakorlatát, a hármasszoros angyali üzenetet, s csatlakoznak az Úr ellenségeinek táborába. Micsoda szomorú valóság!

(Az eredeti írás a *Our Firm Foundation* című lap 1991. decemberi számában jelent meg. Szerző: Ron Spear, ford. Fehér János.)

A Bizonyágtételeket olvasva

TEKINTSÜNK JÉZUSRA!

Gonosz idöket élünk. Az utolsó napok veszedelmei egyre sűrűsödnek körülöttünk. Mivel a gonoszság elhatalmasodott, sokakban kihűl a szeretet. Énok háromszáz évig járt Istennel. Ma viszont az idő rövidsége sürget, hogy törekedjünk jótettekre. Tényleg arra lenne szükség, hogy Isten napjának borzalmaival ecseteljük előttem, hogy ezzel szorítsunk rá benneteket a helyes cselekedetekre? Előtünk áll Énok esete. Három százezer évet át Istennel járt. Noha romlott korban élt, mikor elhatalmasodott körülötte az erkölcsi szennyeződés, mégis arra szoktatta gondolkodását, hogy Isten iránt legyen odaadó, a tisztaságot szeresse.

Énok a menny állampolgára volt. Rászoktatta hát értelmét, hogy mennyei vágányon járjon, s isteni dolgok lenyomatát viselte magán. Az a fény ragyogott arckifejezésén, ami Jézus arcán is ott ragyogott. Énokot ugyanúgy kísértések kerülgették, mint minket. Olyan társadalomban élt, amelyik nem szívelte jobban az igaz tetteket, mint amelyben mi élünk. A légkör, melyet beszívott, bűntől és romlottságtól volt szennyes, ugyanúgy, mint ma; ennek ellenére is szent életet élt. Nem szennyezték őt be korának uralkodó bűnei. Mi is tiszták és romlatlanok maradhatunk. Azon szentek

képviselője volt, akik az utolsó idők veszedelmei és romlottságai közt élnek. Mivel hűen engedelmeskedett Istennek, az Úr magához ragadta őt. Azért a hűségesek, akik élnek és megmaradnak, ők is elragadtatnak majd. Az Úr elviszi őket a bűnös és romlott világból a menny tiszta örömeibe.

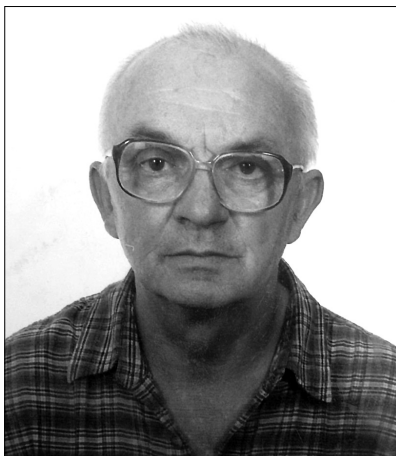
Isten népe törjön egyre magasabbra, mindig csak előre, a győzelemre. Józsuénál hatalmasabb valaki vezet ma az Úr népének seregeit. Üdvösségünk parancsnoka maga van köztünk, aki ezt mondta bátorításul: „Íme, én titeket vezetek minden napon, a világ végezetéig.” „Bízzatok, én legyőztem a világot.” Ő biztos győzelemre vezet bennünket. Amit Isten megígért, bármikor teljesíteni tudja. S a népére bízott feladatot el is tudja végezni általuk. Ha a tökéletes engedelmisség életét éljük, teljesíteni fogja rajtunk ígéreteit.

Isten elvárja népétől, hogy a világ világosságaként fényeskedjenek. Nemcsak az igehirdetőktől várja ezt, hanem Krisztus valamennyi tanítványától. Egész életmódjuk legyen mennyei. S bár az Istennel való közösségnek örvendeznek, de embertársaikkal mégis érintkezni akarnak, hogy szavaikkal és tetteikkel kifejezésre juttassák azt az Isten iránti szeretetet, mely szívük éltető eleme. Így

lesznek a világ világossága, s az általuk közvetített fény nem fog kialudni, se el nem veszi senki. Ám sötétséggé válik ez azok számára, akik nem hajlandók a világosságban járni. De a világosságnak engedelmeskedők, s abban is járók ösvényét egyre fokozódó ragyogással világítja be.

Isten lelkülete, bölcsessége s jósága, melyet ígéje jelent ki, megtestesül majd Krisztus tanítványában, és Isten ezzel ítéli meg a világot. Ő most annyit vár el népétől, amilyen kegyelmet és igazságot nyújt nekik. Teljesen eleget kell tennünk tehát minden méltányos követelésének. Felelős lényeknek a rájuk ragyogó fényben kell járniuk. Ha nem készek erre, világosságuk sötétséggé válik, és akkora lesz a sötétségük, amennyire a világosságuk is bőséges volt. Isten népére tengernyi fény ragyog, sokan mégsem követik a világosságot, ezért súlyos lelki gyöngeségben szenvednek. (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezetek számára*, II., 16. bizonyos., 16. fej.)

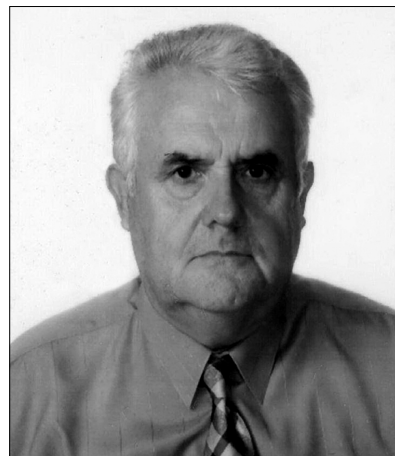
Lauter Sándor (1952–2016)

Lauter Sándor (1952–2016)

Sándort idősebb korában is csak mint „Öcsi”-t emlegették családtagjai. Gyermekkorától fogva jó szándékú, jóhiszemű embernek ismerték. Sokan visszaéltek ezzel, s munkáját nem fizették ki, sorozatosan becsapták. Ismert jelenség ez az utóbbi évtizedekből: Ő, a tetőfedő és kőműves vállalkozó kifizette munkatársát, neki a megrendelők adósok maradtak, külföldön, belföldön egyaránt. Nyugdíjából haláláig levont az állami hatóság. Hiszékeny volt? – Talán bizonyos esetekben jobban bízott az emberekben a kelleténél. Még nem ismerte a jézusi felhívást: „Óvakodjatok az emberektől!” (Mt 10,17) De lelke mélyén mégsem volt hiszékeny. Átlátta annak a vallásnak a hamisságát, amelyben felnevelkedett. Kereste az igazságot. Több mint egy évtizede jelent meg rendezvényeinken, egy televíziós előadás-sorozat nyomán. Eljött Bózsvara, hozzájárult a tábori építkezésekhez, csak úgy, mint Miskolcon a gyülekezet kifestéséhez.

A testvérek megismerhették, szívükbe zárhatták. Matejcsik Sándorral együtt készítettük fel őt a szent keresztségre. Az utóbbi négy évben rátört szarkóma ellenére is megőrizte belső békéjét. Az Úrban, a feltámadás reményében hunyt el a budakeszi tudósanatóriumban. 2016. március 30-án temettük Cinkotán, Jób szavaival: „Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára porom felett megáll.”

Reisinger János

Jasku András (1944–2016)

Jasku András (1944–2016)

Testvérünk Ibrányból származott, feleségével, három gyermekével Nyíregyházán élt. Mikor felnőtté vált gyermekei Budapest környékén telepedtek le, a szülők is követték őket. Előbb a nyergesújfalui, majd a szentendrei szórványncsoport tagjai lettek.

András könyveléssel foglalkozott. Olyan pontossággal és becsületességgel, hogy ügyfelei a távolból is utánajártak. Megértő, jóságos testvérünknek ismertük meg, és végtelenül segítőkészek. Először csak felesége kezdte el a keresztségi felkészülést, később Ő is csatlakozott hozzá. A hivatásából is ismert pontossággal gyűjtötte ki az igehelyeket, és gondolkozott el rajtuk. Személyben igen értékes testvérünket vesztettük el, aki a missziómunkát is segítette, támogatta. Nem lesz könnyű betölteni a helyét.

Élete utolsó éveiben betegségekkel küszködött. Esztergomi otthonában érte a halál. 2016. április 1-jén, Esztergomban volt a temetése. Drága feleségének, Zsikének, valamint gyermekeinek, házastársaiknak és az unokáknak, valamint a megjelent, barátta vált ismerősöknek Pál apostol közvetlenül halála előtt írt vallomásával kívántunk bátorítást nyújtani: „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” (2Tim 1,12)

Reisinger János

Tapasztalatok

KÜLFÖLDÖN IS ISTEN TENYERÉN

Évekkel ezelőtt (egész pontosan hat éve) történt, hogy azt a gondolatot kaptam az Úrtól, dolgozzam kint, Németországban. Együtt voltam egy testvérnőnkkel Török-koppányban, akitől megtudtam, hogy Ő Németországban lakik a férjével. Tőle kértem segítséget, ám nem tudott munkát találni nekem. Végül az „ölembé pottyant” egy hirdetés, amelyre jelentkeztem, és fel is vettek.

A második munkahelyemen történt, hogy már az első munkanapon az Úrra terelődött a szó, és az általam ápolt beteg fia megkérdezte, tulajdonképpen milyen valóság vagyok? Kicsit élesen válaszoltam: ha annyira érdekel, adventista vagyok. A következő percben mélyen elszégyelltem magam, mert azt válaszolta, hogy akkor megmutatja, hol van a gyülekezet, és el is visz szombaton. Így is történt.

Pénteken éjjel azt a gondolatot kaptam az Úrtól, hogy lesz ott, aki magyarul is tud. Leintettem magam, hogy mit képelek én, itt, távol a hazától még majd magyarul beszélnek... Elvittek az istentiszteletre – leültem a legutolsó sorban. Odalépett hozzám egy

idősebb atyafi, és kérdezte, hogy honnan jöttem? Mondtam, Magyarországról. Várjak egy kicsit – volt a válasz –, mindjárt lesz tolmács. Kiderült, hogy segítöm egy Erdélyből elszármazott testvér lett, aki Németországba nősült.

Egy hónapig minden szombaton elvittek, ráadásként jó sok *Krisztushoz vezető lépéseket* küldtek nekem haza, hogy azzal evangelizáljak.

A következő ideillő tapasztalatom: Ebben az évben Leonbergben dolgoztam háromnegyed évig. A lelkemben nagyon vágyakoztam a testvéreim után. Ha nem is értek mindent, de azért az enyéim között leszek – gondoltam magamban. Kerestem a telefonkönyvben, hol találhatnám meg a helyi gyülekezetet, de keresésemnek semmi eredménye sem volt.

Egy szombati napon csengettek: Egy férfi állt az ajtóban, kezében egy Biblia. Először azt hittem, hogy Jehova tanúja, s a kérdésére, hogy ismerem-e a Bibliát, azt válaszoltam: igen, és fel is olvasok belőle mindennap a betegeimnek. Kérdezte, milyen vallású vagyok? Előtte elmondta, hogy járt már itt, de az elődöm elzavarta. Mond-

tam, hogy adventista vagyok. Kiderült, ő is az. Nevetni kezdtünk, és boldogan dicsértük az Urat. A következő szombaton értem jöttek, majd haza is vittek. Amint a terembe léptünk, volt egy titkos vágyam: de jó lenne, ha itt is tudna valaki magyarul! Leültünk, és akkor egy hölgyre mutatva megszólalt új ismerősöm, Roland, hogy „az a barna szoknyás testvérnő magyar”. Most is tarjuk velük a kapcsolatot, és nem felejtjük el, hogy az Úr a legtitkosabb gondolatainkra, kéréseinkre is válaszol!

Hencz Márta

Szeretnénk kiadványunkat minél több helyre eljuttatni, ezért örömmel fogadjuk a lap fenntartására szánt adományokat, amelyeket köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon:

**Vajdaságért Alapítvány
(K&H Bank) 10402623-
50526554-6651004.**

Akinek nehézségekbe ütközik az alábbi számlaszámra történő befizetés, ezeken az elérhetőségeken kereshet minket:

kurtszo@kurtszo.hu;
06-30/619-5901.

Elérhetőségeink: *www.kurtszo.hu;* e-mail: *kurtszo@kurtszo.hu.* További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: *06-30/619-5901;* illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A *kurtszo@kurtszo.hu* címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

József Attila: Nem én kiáltok

Nem én kiáltok, a föld dübörög,
Vigyázz, vigyázz, mert megőrült a sátán,
Lapulj a források tiszta fenekére,
Símulj az üveglapba,
Rejtőzz a gyémántok fénye mögé,
Kövek alatt a bogarak közé,
Ó, rejtsd el magad a frissen sült kenyérben,
Te szegény, szegény.
Friss záporokkal szivárogy a földbe –
Hiába fürösztöd önmagadban,
Csak másban moshatod meg arcodat.
Légy egy fűszálon a pici él
S nagyobb leszel a világ tengelyénél.
Ó, gépek, madarak, lombok, csillagok!
Meddő anyánk gyerekért könyörög.
Barátom, drága, szerelmes barátom,
Akár borzalmas, akár nagyszerű,
Nem én kiáltok, a föld dübörög.
(1924)